

6.6.2011

ZIŅOJUMS

par Komisijas Piekto ziņojumu par kohēziju un kohēzijas politikas stratēģiju
laikposmā pēc 2013. gada
(2011/2035(INI))

Reģionālās attīstības komiteja

Referents: *Markus Pieper*

Atzinumu sagatavoja (*):
Veronica Lope Fontagné, Nodarbinātības un sociālo lietu komiteja

(*) Iesaistītā komiteja — Reglamenta 50. pants

SATURA RĀDĪTĀJS

	Lpp.
EIROPAS PARLAMENTA REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS	3
PAMATOJUMS	22
NODARBINĀTĪBAS UN SOCIĀLO LIETU KOMITEJAS ATZINUMS(*).....	24
BUDŽETA KONTROLES KOMITEJAS ATZINUMS	31
SIEVIEŠU TIESĪBU UN DZIMUMU LĪDZTIESĪBAS KOMITEJAS ATZINUMS.....	34
KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS	39

EIROPAS PARLAMENTA REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS

par Komisijas Piekto ziņojumu par kohēziju un kohēzijas politikas stratēģiju laikposmā pēc 2013. gada (2011/2035(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Komisijas 2010. gada 9. novembra paziņojumu „Secinājumi piektajā ziņojumā par ekonomikas, sociālo un teritoriālo kohēziju — kohēzijas politikas nākotne” (COM(2010)0642) (turpmāk „secinājumi”),
- ņemot vērā Komisijas 2001. gada 9. novembra piekto ziņojumu par ekonomisko, sociālo un teritoriālo kohēziju „Ieguldījums Eiropas nākotnē” (turpmāk „piektais kohēzijas ziņojums”),
- pamatojoties uz Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā XVIII sadaļu,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 5. jūlija Regulu (EK) Nr. 1080/2006 par Eiropas Reģionālās attīstības fondu un Regulas (EK) Nr. 1783/1999 atcelšanu¹,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 5. jūlija Regulu (EK) Nr.1081/2006 par Eiropas Sociālo fondu un Regulas (EK) Nr. 1784/1999 atcelšanu²,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 5. jūlija Regulu (EK) Nr. 1082/2006 par Eiropas teritoriālās sadarbības grupu (ETSG)³,
- ņemot vērā Padomes 2006. gada 11. jūlija Regulu (EK) Nr. 1083/2006, ar ko paredz vispārīgus noteikumus par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, Eiropas Sociālo fondu un Kohēzijas fondu⁴,
- ņemot vērā Padomes 2006. gada 11. jūlija Regulu (EK) Nr. 1084/2006 par Kohēzijas fonda izveidi un Regulas (EK) Nr. 1164/94 atcelšanu⁵,
- ņemot vērā Padomes 2006. gada 17. jūlija Regulu (EK) Nr. 1085/2006, ar ko izveido Pirmspievienošanās palīdzības instrumentu (IPA)⁶,
- ņemot vērā Padomes 2006. gada 18. decembra Regulu (EK) Nr. 1906/2006, ar ko paredz noteikumus uzņēmumu, pētniecības centru un universitāšu līdzdalībai Septītās pamatprogrammas darbībās un pētījumu rezultātu izplatīšanai⁷,

---

¹ OV L 210, 31.7.2006., 1.–11. lpp.

² OV L 210, 31.7.2006., 12.–18. lpp.

³ OV L 210, 31.7.2007., 19. lpp.

⁴ OV L 210, 31.7.2006., 25. lpp.

⁵ OV L 210, 31.7.2006., 79. lpp.

⁶ OV L 210, 31.7.2006., 82. lpp.

⁷ OV L 391, 30.12.2006., 1. lpp.

- ņemot vērā 2007. gada 24. aprīļa rezolūciju par turpmākas paplašināšanās ietekmi uz kohēzijas politikas efektivitāti¹,
- ņemot vērā 2009. gada 24. marta rezolūciju par Zaļo grāmatu par teritoriālo kohēziju un statusu debatēm par kohēzijas politikas nākotnes reformu²,
- ņemot vērā 2010. gada 20. maija rezolūciju par kohēzijas politikas ieguldījumu Lisabonas mērķu un stratēģijas Eiropa 2020 mērķu sasniegšanā³,
- ņemot vērā 2010. gada 22. septembra rezolūciju par Eiropas stratēģiju kalnu reģionu, salu un reti apdzīvotu teritoriju ekonomiskajai un sociālajai attīstībai⁴,
- ņemot vērā 2010. gada 7. oktobra rezolūciju par ES kohēzijas un reģionālo politiku pēc 2013. gada⁵,
- ņemot vērā 2010. gada 7. oktobra rezolūciju par Eiropas Sociālā fonda nākotni⁶,
- ņemot vērā .... gada... rezolūciju par ERAF un pārējo struktūrfondu pašreizējo stāvokli un uz efektivitātes paaugstināšanu vērsta turpmākas sinerģijas veidiem⁷,
- ņemot vērā Komisijas 2004. gada 26. maija paziņojumu „Uzlabota partnerība attālākajiem reģioniem” (COM (2004) 343) un Komisijas 2008. gada 17. oktobra paziņojumu „Tālākie reģioni: Eiropas priekšrocība” (COM(2008)0642),
- ņemot vērā Komisijas 2010. gada 3. marta paziņojumu „Eiropa 2020 — stratēģija gudrai, ilgtspējīgai un integrējošai izaugsmei” (COM(2010)2020),
- ņemot vērā Komisijas 2011. gada 26. oktobra paziņojumu „Reģionālās politikas ieguldījums stratēģijā „Eiropa 2010” paredzētajā gudrā izaugsme” (COM(2011)0553),
- ņemot vērā Komisijas 2011. gada 26. janvāra paziņojumu „Reģionālā politika, kas veicina ilgtspējīgu izaugsmi Eiropā līdz 2020. gadam” (COM(2011)0017),
- ņemot vērā Vispārējo lietu padomes 2011. gada 21. februāra secinājumus par piekto ziņojumu par ekonomisko, sociālo un teritoriālo kohēziju (6738/11),
- ņemot vērā Reģionu komitejas 2011. gada 1. aprīļa atzinumu par piekto ziņojumu par kohēziju (CdR 369/2010),
- ņemot vērā Reglamenta 48. pantu,
- ņemot vērā Reģionālās attīstības komitejas ziņojumu, kā arī Nodarbinātības un sociālo lietu komitejas, Budžeta kontroles komitejas un Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības

¹ OV C 74 E, 20.3.2008., 275. lpp.

² OV C 117 E, 6.5.2010., 65. lpp.

³ Pieņemtie teksti, P7_TA(2010)0191.

⁴ Pieņemtie teksti, P7_TA-(2010)0341.

⁵ Pieņemtie teksti P7_TA-(2010)0356.

⁶ Pieņemtie teksti P7_TA-(2010)0357.

⁷ Pieņemtie teksti P7_TA(2011)000. (ziņojums A7-0141/2011 jāpieņem jūnija II sesijā).

komitejas nostāju (A7-0222/2011),

- A. tā kā ES kohēzijas politika ievērojami sekmējusi produktivitātes kāpumu iepriekšējā un pašreizējā finansēšanas posmā visos Savienības reģionos; tā kā *ex-post* novērtējums arī skaidri liecina par ekonomisko, sociālo un reģionālo atšķirību samazināšanos; tā kā šī izaugsme vienlīdz pozitīvi ietekmējusi arī sociālo aizsardzību un investīcijas vides aizsardzībā;
- B. tā kā kohēzijas politika bija paredzēta, lai nodrošinātu līdzsvaru attiecībā pret vienoto tirgu un stiprinātu inovatīvas un aizsargājošas Eiropas, kura balstīta uz solidaritāti, attīstību, saskaroties ar globalizācijas, demogrāfisku izmaiņu un resursu saglabāšanas problēmām, un tā kā jāizmanto visu reģionu patiesais potenciāls, lai veicinātu izaugsmi un reģionālo un sociālo kohēziju;
- C. tā kā kohēzijas politika ir jautājums, kas tieši attiecas uz pilsoņiem, jo ļauj iemiesot Eiropu ikdienā, padarīt to konkrētu un redzamu visā ES teritorijā;
- D. tā kā kohēzijas politika un struktūrpolitika ir apliecinājušas elastību krīzes situācijās un tā kā tās deva izšķirīgu ieguldījumu dažādiem valsts ekonomikas stimuliem un mācību programmām, un tā kā ir svarīgi saglabāt šo elastību;
- E. tā kā Eiropas struktūrpolitika sniedz būtisku atbalstu, lai pārvarētu ekonomikas un finanšu krīzi, jo ir orientēta uz inovāciju un atšķirību novēršanu, neatlaidīgi mudinot Eiropas reģionus uzlabot infrastruktūru, palielināt reģionālo inovācijas potenciālu un atbalstīt videi draudzīgu ilgtspējīgu attīstību;
- F. tā kā struktūrfondu orientācija uz Lisabonas stratēģijas mērķiem ir apliecinājusi savu efektivitāti, ko pierāda iespaidīgais saistību īpatsvars konverģences un reģionālās konkurētspējas un nodarbinātības mērķu īstenošanā, un tā kā 20 % no Eiropas teritoriālās sadarbības projektiem atbilst Lisabonas mērķiem;
- G. tā kā teritoriālās sadarbības mērķis ir palīdzēt teritorijām un reģioniem sadarboties, lai kopā risinātu kopīgās problēmas, mazinātu fiziskos, administratīvos un regulatīvos šķēršļus, kas kavē šo sadarbību, un mazinātu „robežu efektu”;
- H. tā kā Lisabonas stratēģijas daļējās neveiksmes cēlonis nav vis nepareiza kohēzijas politikas īstenošana, bet drīzāk daudzlīmeņu pārvaldības trūkums un atbildības trūkums par šo stratēģiju reģionālajā un vietējā līmenī, finanšu krīzes sekas un iekšējā tirgus ieviešanas nepilnības, budžeta disciplīnas trūkums, kā arī nepiemēroti makroekonomiskie pamatapstākļi atsevišķās dalībvalstīs;
- I. tā kā beidzamajos finansēšanas posmos ir ievērojami samazinājies kļūdu koeficients un finansējuma neatbilstoša izmantošana; tomēr struktūrpolitika, diemžēl, joprojām ir politikas nozare ar lielām nepilnībām šajā jomā, un dažās dalībvalstīs joprojām nav efektīvu mehānismu finansējuma neatbilstošas izmantošanas novēršanai un nepienācīgi izmaksātās naudas atgūšanai; tā kā informācija par nepilnībām var tikt nesniegta vai nu nevēlēšanās dēļ vai tīši un tā kā jāņem vērā, ka būtisku kohēzijas politikas kļūdu daļu var saistīt ar tiesiskajām prasībām ārpus kohēzijas politikas, piemēram, publisko iepirkumu, vides un valsts atbalsta jomā;

- J. tā kā pastāvošā kohēzijas un struktūrpoltikas mērķu sistēma (konverģence, reģionālā konkurētspēja un nodarbinātība, un Eiropas teritoriālā sadarbība) salikumā ar daudzlīmeņu pārvaldības pieeju, horizontāliem mērķiem un plānošanas drošību ir kopumā sevi apliecinājusi, pateicoties uzticamam finansiālajam nodrošinājumam un atzītam plānošanas periodam (7 gadi), tomēr atgādina par ievērojamo programmas ieviešanas aizkavēšanos, ko izraisīja ārkārtīgi ilgās sarunas Savienības lēmumu pieņemšanas procesā likumdošanas un finansējuma jomā un būtiskās izmaiņas kohēzijas politikas noteikumos;
- K. tā kā ilgtspējīga palīdzība konverģences reģioniem un to attīstībai pozitīvi ietekmē šo reģionu tirgus pieprasījumu pēc precēm un pakalpojumiem un tādējādi neapšaubāmi pozitīvi ietekmē arī turīgākās ES dalībvalstis;
- L. tā kā reģionu ekonomisko un sociālo atšķirību, noteiktu reģionu (jo īpaši attālāko reģionu) neizdevīgā ģeogrāfiskā stāvokļa, kā arī specifisku strukturālu problēmu dēļ un tāpēc, ka ir jāpielāgojas jauniem apstākļiem, vēl aizvien visos Eiropas reģionos ir nepieciešama visaptveroša Eiropas kohēzijas politika ar pietiekamu finansējumu, un tā kā to paredz arī Lisabonas līgums;
- M. tā kā kohēzijas politikai, ņemot vērā tās stratēģisko nozīmi nākotnes perspektīvā, nav jāklūst par pielāgojamu mainīgo turpmākajās budžeta debatēs,

Kohēzijas politikas pievienotā vērtība un investīciju prioritātes

1. aicina vairāk uzsvērt Eiropas pievienoto vērtību kohēzijas politikas un struktūrpoltikas programmās; saskata šo pievienoto vērtību gadījumos, kad ar ES projektiem problemātiskos, mazāk attīstītos reģionos tiek panākta ilgtspējīga ekonomiskā, infrastruktūras, sociālā un/vai ekoloģiskā statusa paaugstināšanās, un kad tas nebūtu bijis iespējams bez Eiropas palīdzības;
2. saskata Eiropas finansējuma pievienoto vērtību arī gadījumos, kad valsts, reģionālā un vietējā līmenī finansētie projekti veicina Eiropas kopējo mērķu sasniegšanu Eiropas integrācijās, ekonomiskās izaugsmes, pētniecības, vides aizsardzības, kultūras, resursu pārvaldības, sporta, demogrāfiskās attīstības, ilgtspējīgas energoapgādes, sociālās kohēzijas vai pārrobežu attīstības jomā, un kad to nebūtu bijis iespējams īstenot bez Eiropas iniciatīvas;
3. uzskata, ka Eiropas mērķu īstenošana saskaņā ar decentralizētu pieeju un daudzlīmeņu atbildības un pārvaldības principu ir viena no lielākajām kohēzijas politikas priekšrocībām un līdz ar to pievienotā vērtība pati par sevi; uzskata, ka daudzlīmeņu pārvaldība ar skaidri noteiktām strukturām un atbildību konkretizē subsidiaritātes principu, kā arī nozīmē reģionālo iestāžu svarīgās lomas atzīšanu kohēzijas politikas izstrādē un īstenošanā; aicina turpināt šā partnerības principa un iesaistīto pušu atbildības apzināšanās stiprināšanu, teritoriālā paktā ieviešot sīki izstrādātus saistošus noteikumus, par kuriem jālemj katrā dalībvalstī, lai nodrošinātu uz rezultātiem vērstu plānošanu un īstenošanu;
4. uzskata, ka kohēzijas politikas, tās plānošanas cikla un izdevumu piešķiršanas pārskatāmība un informācijas pieejamība iespējamajiem struktūrfondu līdzekļu saņēmējiem ir galvenie priekšnosacījumi vispārējo kohēzijas politikas mērķu sasniegšanai, tāpēc pārskatāmība ir jāievieš kā galvenais starpnozaru princips kohēzijas plānošanā un

lēmumu pieņemšanas procesos nākamajā finansēšanas laikposmā; uzsver, ka arī turpmāk ir jāpublisko līdzekļu saņēmēju saraksts, īpaši tiešsaistē, jo tas ir efektīvs pārskatāmības uzlabošanas veids;

5. uzskata, ka pārskatāmības noteikumi (pienākums atklāt galīgo saņēmēju) ir instruments, kas nepieciešams ekspertiem, sabiedrībai un politikas veidotājiem, lai novērtētu, vai finansējums ir izmantots saskaņā ar noteiktajiem mērķiem un vai tas ir noticis likumīgi; aicina nodrošināt aprakstu ne tikai attiecīgās valsts valodā, bet arī vienā no trijām darba valodām (angļu, franču vai vācu) un iesaka turpināt nepieciešamās informācijas saskaņošanu;
6. uzsver, ka reģionālajām atšķirībām gan ir tendence samazināties, tomēr joprojām pastāv lielas atšķirības — un dažās dalībvalstīs / starp dažām dalībvalstīm tās pat palielinās, tostarp ekonomikas un finanšu krīzes dēļ —, tādēļ kohēzijas politikai arī turpmāk jābūt koncentrētai uz atšķirību samazināšanu un harmoniskas un ilgtspējīgas attīstības nodrošināšanu visos Savienības reģionos neatkarīgi no dalībvalsts, kurā tās pastāv;
7. atzīst to reģionu īpašās vajadzības, ko īpaši nelabvēlīgi ietekmē ģeogrāfiskais novietojums un vides īpatnības; atkārtoti aicina dalībvalstis un Komisiju arī turpmāk piemērot īpašus preferenču veidus, ja vien tie ir efektīvi un nodrošina Eiropas pievienoto vērtību, Līgumā par Eiropas Savienības darbību minētajiem īpaši nelabvēlīgi ietekmēto reģionu tipiem (attālākie reģioni, visattālākie un mazapdzīvotie ziemeļu reģioni un salu, kalnu un pierobežu reģioni);
8. atzīst to reģionu īpašo statusu un vajadzības, kuras rada to ģeogrāfiskais novietojums, demogrāfiskās pārmaiņas vai tādi specifiski ierobežojumi kā dabas apstākļi, īpašu uzmanību pievēršot arī to potenciālam; atkārtoti aicina arī turpmāk šiem reģioniem un īpaši Līguma par Eiropas Savienības darbību 349. un 174. pantā minētajiem īpaši nelabvēlīgi ietekmētajiem reģioniem (attālākajiem reģioniem, tostarp attālākajiem lauku reģioniem, visattālākajiem un vismazāk apdzīvotajiem ziemeļu reģioniem, kurus nelabvēlīgi ietekmē arī lielie attālumi un ziemeļu klimatiskie apstākļi, un salu, kalnu un pierobežu reģioniem) piemērot īpašus preferenču veidus, nodrošināt elastību un īpašu finansējumu, kā arī labvēlīgākus nosacījumus investīcijām šajos reģionos ar tiešā atbalsta vai nodokļu atbrīvojumu palīdzību; aicina arī meklēt veidus šiem reģioniem paredzētu atsevišķu preferenču veidu saglabāšanai vai izveidei, lai kohēzijas politikas instrumentu izmantojums būtu piemērots šo reģionu ekonomikai un pienācīga uzmanība tiktu veltīta to mazajiem un vidējiem uzņēmumiem un konkurētspējas un vienādu iespēju nepieciešamībai, lai tie pilnībā varētu iekļauties ES iekšējā tirgū;
9. uzsver, ka Kopiena globālajā konkurencē var būt konkurētspējīga tikai tad, ja kohēzijas politika var pilnībā izmantot visu šo reģionu, pilsētu teritoriju un pilsētu attīstības potenciālu un dod iespēju sniegt pietiekami elastīgu reģionālo risinājumu stratēģijā „Eiropa 2020” identificētajiem uzdevumiem un problēmām; šajā sakarā uzsver, ka struktūrfondu resursu orientēšanai, izmantojot plašu teritoriālu pieeju, ir jākalpo, lai kompensētu strukturālos trūkumus arī spēcīgākos reģionos; tomēr uzsver, ka kohēzijas politika nav tikai stratēģijas „Eiropa 2020” īstenošanas instruments un ka pastāvīga koncentrēšanās uz kohēzijas politikas pamatprincipiem radīs pievienoto vērtību stratēģijas „Eiropa 2020” sasniegumu ilgtspējībai pat pēc stratēģijas darbības beigām;

10. uzsver, ka kohēzijas politikai arī turpmāk jābūt orientētai uz teritoriālo kohēziju, un uzsver, ka Lisabonas līgumā ekonomiskās un sociālās kohēzijas mērķiem ir pievienota teritoriālā kohēzija; apliecina, ka šis mērķis joprojām nav šķirams no ekonomiskās un sociālās kohēzijas uzdevumiem un palielina kohēzijas politikas Eiropas pievienoto vērtību; uzsver, ka „teritoriālā kohēzija” ir būtiska arī subreģionālā līmenī, jo īpaši pilsētu apvidos (pilsētu kvartāli, kuros ir problēmas, nekontrolēta pilsētu izplešanās) un pat reģionos, kas tiek uzskatīti par pārticīgiem;
11. uzskata, ka makroreģionālās stratēģijas, ja vien vietējās pārvaldes iestādes piedalās to pārvaldībā, var efektīvāk izmantot supranacionālo potenciālu, uzlabot dažādu pārvaldības līmeņu sadarbību un kopā risināt kopīgos uzdevumus, piemēram, rūpēties par vides aizsardzību vai resursu izmantošanu un attīstības spēju, tādējādi nodrošinot efektīvāku, līdzsvarotāku un ilgtspējīgāku attīstību; uzsver nepieciešamību teritoriālās sadarbības programmas efektīvāk saistīt ar teritoriālajām stratēģijām (piemēram, reģionālās attīstības plāniem, vietējās attīstības stratēģijām un vietējiem attīstības plāniem); uzskata, ka uzlabojot pašreizējo atbalsta mehānismu koordinēšanu, ir iespējams mērķtiecīgāk izmantot ES struktūrfondus, tomēr tas nenozīmē, ka būtu jāpalielina šīm starpreģionālās sadarbības jomām atvēlētie resursi; norāda, ka šīm stratēģijām nav jārada jauni instrumenti, finanšu resursi vai īstenošanas struktūras un ka finansējums, kas reģioniem paredzēts mazāka mēroga attīstības projektu atbalstam, nedrīkst tikt ietekmēts; uzskata, ka makroreģionālo pieeju varētu izmantot, lai stiprinātu saikni starp kohēzijas politiku un kaimiņattiecību politiku; mudina šajā kontekstā Komisiju un dalībvalstis vairāk uzmanības pievērst ESF teritoriālai dimensijai, īpaši darba iespēju jomā;
12. šaubās, vai īpašās darbības programmas dos papildu labumu funkcionālajām ģeogrāfiskajām vienībām, piemēram, vietēju iestāžu grupām vai jūras vai upju baseiniem, īpaši tajos gadījumos, kad nav tādu politisku iestāžu (tostarp demokrātiskā veidā ievēlētu politisku iestāžu), kam būtu pietiekama atbildība par programmu īstenošanu; aicina intensīvāk saskaņot makroreģionālās, lielpilsētu reģionu vai vides ģeogrāfiskās stratēģijas valdību līmenī un aicina vēltīt pienācīgu uzmanību šīm funkcionālajām ģeogrāfiskajām vienībām valstu darbības programmās, lai veicinātu ES finansējuma izmantošanu starpreģionu attīstības projektiem; uzskata, ka īpašajām darbības programmām vajadzētu būt vienam no piegādes veidiem reģionos, kuros subreģionālā piegāde sniedz pievienoto vērtību salīdzinājumā ar valsts vai reģionālajām programmām un kuros politiskas institūcijas īstenošanas nolūkā ir izveidojušas partnerības; aicina iesaistīt pārrobežu grupas darbības programmu izstrādē pārrobežu programmām, balstoties uz ETSG regulu;
13. uzsver pilsētu teritoriju un reģionu, tostarp galvaspilsētu un to reģionu svarīgo lomu stratēģijas „Eiropa 2020” ekonomisko, vides un sociālo mērķu sasniegšanā; atbalsta dinamisko procesu, kas uzsākts integrētu pilsētu programmu iepriekšējā plānošanas perioda laikā, un uzsver pašlaik notiekošo eksperimentu nozīmi; aicina atbalstīt idejas un projektus, kurus var izmantot par paraugu un kuru pamatā ir integrēti vietējie attīstības plāni, un savstarpēji izdevīgi uzlabot pilsētu un ar tām funkcionāli saistītu lauku reģionu attiecības; uzskata, ka ļoti būtiska ir šo teritoriju lielāka kohēzija, lai risinātu nelabvēlīgā stāvoklī esošo kopienu problēmas; šajā kontekstā uzsver, ka lielākās sociālekonomiskās atšķirības bieži pastāv pilsētās un ka pilsētas ar nelabvēlīgiem apgabaliem un nabadzīgiem rajoniem var atrasties arī pārticīgos reģionos;

14. uzsver, ka pilsētas kā izaugsmes centri un izaugsmes veicinātājas var sniegt būtisku ieguldījumu attiecīgajā reģionā; tai pašā laikā norāda, ka ir jārada iespēja lauku apdzīvotām vietām piedalīties integrētos risinājumos attiecīgai funkcionālajai ģeogrāfiskajai vienībai, veicinot partnerības un tīklus; uzsver, ka lielākiem pilsētu centriem ir īpašas problēmas to sociālo, ekonomisko un vides uzdevumu sarežģītības dēļ; šajā kontekstā saskata lauku reģionu endogēnu potenciālu, kas sniedz attīstības iespējas ne tikai ap aglomerācijām un lielām pilsētām; šajā kontekstā atzīmē arī īpaši nelabvēlīgi ietekmēto reģionu ekonomiskās iespējas attīstīties, atbilstoši izmantojot un atbalstot lauku reģionu endogēno potenciālu, tostarp to vides un kultūras vērtības; uzsver, ka struktūrpolitikas un kohēzijas politikas kontekstā lauku reģionu un pilsētu partnerības jāskata vairāk kā lauku reģionu nodrošinātājas ar vienādiem apstākļiem attīstībai un dzīves kvalitātei, ņemot vērā sociālos un ekonomiskos faktorus; aicina dalībvalstis, ņemot vērā pilsētu dinamisko ietekmi uz ekonomisko attīstību reģionos un ekonomikas stimulēšanu tuvumā esošajos lauku rajonos, nodrošināt nepieciešamos resursus, lai īstenotu vajadzīgos pilsētu un piepilsētu projektus;
15. noraida obligātas kvantitatīvas kvotas īpaši valsts programmu sadalījumiem (ESF/ERAF), vietējai un pilsētu attīstībai, laukiem, kā arī citām aglomerācijas kategorijām vai funkcionālajām zonām, kas varētu nodrošināt lielāku intervenču kritisko masu; uzskata, ka prasība jau darbības programmās obligāti paredzēt finansējuma saņemšanai atbilstīgās pilsētas un teritorijas, ir iespēja, kas ir jāpadara prioritāra tajos gadījumos, kad šī metode nodrošina pievienoto vērtību un palīdzības intensitātes koncentrēšanu, un tā jāapspriež, pamatojoties uz daudzlīmeņu pārvaldības principiem; uzskata, ka dalībvalstīm un reģioniem arī šajā sakarībā ir jāuztic lielāka atbildība noteikt uz konkurētspēju un rezultātiem pamatotas atlases procedūras;
16. uzsver, ka struktūrpolitikā un kohēzijas politikā nedrīkst vienpusīgi dot priekšroku noteiktiem reģionu tipiem; aicina lauku reģionu un pilsētu partnerības skatīt plašākā sociālā, ekonomiskā un vides kontekstā;
17. uzsver, ka strukturālajā un kohēzijas finansējumā ir jāņem vērā arī stratēģijas „Eiropa 2020” uzdevumi izglītības, kultūras un sociāli politiskajā jomā, bet ir jā saglabā ekonomiskā, sociālā un teritoriālā kohēzija, kas noteikta līgumā kā vispārējs ES mērķis un jāievēro subsidiaritātes princips; tomēr uzskata, ka attiecīgo politikas jomu plaša pārrobežu eiropēizācija piedzīvos neveiksmi finansiālu iemeslu dēļ; tāpēc aicina turpināt vietai pielāgotu vietējās attīstības paraugpieeju ieviešanu, saglabājot valstu un reģionālo līmeņu kompetences;
18. turklāt uzsver, ka kohēzijas politika nevar kļūt par līdzekli vai instrumentu nozaru jautājumu — piemēram, pētniecības un attīstības, rūpniecības jauninājumu politikas un klimata pārmaiņu apkarošanas — risināšanai, jo tas nozīmētu tās galvenā mērķa dekoncentrāciju un tās izmantošanas ierobežošanu reģionu attīstības potenciāla paaugstināšanai, kas ir ļoti svarīgi, lai mazinātu atšķirības starp nelabvēlīgākajos apstākļos esošiem reģioniem un attīstītākajiem reģioniem;
19. aicina, ņemot vērā nepieciešamību pāriet uz atjaunojamiem enerģijas avotiem un saskaņā ar diskusijām, palielināt kohēzijas politikas ieguldījumu vides tehnoloģiju un atjaunojamās enerģijas nozares ātrā attīstībā; uzskata, ka tai vajadzētu būt vienai no

prioritātēm, ja programmās ir pieejami pietiekami līdzekļi un ja pievēršanās atjaunojamiem enerģijas avotiem nodrošina ES pievienoto vērtību, balstoties uz projektiem, kuru mērķis ir attīstīt decentralizētus enerģētikas konceptus, kas ietver efektīvas enerģijas glabāšanas tehnoloģijas reģionos; atbalsta reģionālās ekonomikas potenciāla izmantošanu šajā jomā;

20. saskata struktūrfondu iespējas atbalstīt ieguldījumus īpašā enerģētikas infrastruktūrā, tomēr tie jāattiecinā tikai uz tiem reģioniem, kuros politisku un ģeogrāfisku iemeslu dēļ ir ievērojami ierobežoti tirgus ekonomikas risinājumi energoapgādei; turklāt aicina struktūrfondu atbalstu vienmēr saistīt ar iekšējā enerģijas tirgus un apgādes drošības stiprināšanu, kā arī principu par dalīto atbildību attiecībā uz līdzekļiem;
21. uzskata arī, ka kohēzijas politika ir atbildīga par to, lai novērstu nepilnības un problēmas Eiropas nozīmes galveno ceļu *TEN* transporta pamattīklā, īpaši pierobežu apgabalos, kuri līdz šim šajā saistībā ir tikuši ignorēti;
22. uzsver, ka Eiropas transporta tīkliem ir izšķiroša loma Eiropas reģionu kohēzijā un tādēļ jāpaātrina *TEN* infrastruktūru, jūras maģistrāļu un lielo Eiropas ceļu veidošana un jāuzlabo piekļuves iespējas jo īpaši pierobežu apgabalos un attālākajos reģionos; aicina veikt visus nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu pietiekamu finansējumu un garantētu prioritāro *TEN-T* projektu savlaicīgu īstenošanu; ierosina, ka noteiktas pārrobežu „infrastruktūras” jāuzskata par prioritāriem projektiem, kuriem ir tiesības saņemt 1., 2. un 3. mērķa finansējumu; aicina atzīt obligātas tiesības izstrādāt pirmo priekšlikumu reģionālā līmenī saistībā ar šāda veida darbību un nodrošināt pierobežu reģionu un vietējo pašvaldību vienlīdzīgu līdzdalību plānošanā;
23. mudina piemērot transporta ekvivalenta principu, izmantojot ERAF resursus un arī valsts resursus, ņemot vērā šādu pasākumu pievienoto vērtību reģionālās konverģences, teritoriālās kohēzijas un attīstības pasākumu, piemēram, tūrisma, kas ir svarīgi attāliem — piemēram, salu — reģioniem, veicināšanā;
24. atbalsta ekonomisko attīstību un nodarbinātību MVU un mikrouzņēmumos; tādēļ pieprasa, lai Eiropas Mazās uzņēmējdarbības akta (EMUA) pamatprincipi, t. i., „vispirms domāt par mazākajiem” un „tikai vienreiz”, tiktu uzskatīti par vienu no kohēzijas politikas pamatiem, un uzskata, ka šie principi dalībvalstīm un reģioniem jāpiemēro to darbības programmu definēšanā;

Programmu plānošanas mērķu sistēma un pamats

25. uzsver, ka stratēģijas „Eiropa 2020” galvenie elementi (jauninājumi, izglītība un profesionālā sagatavošana, enerģētika, vide, nodarbinātība, konkurētspēja, prasmes un nabadzības izskaušana) jau ir kohēzijas un struktūrpolicies sastāvdaļa; uzskata, ka stratēģijas „Eiropa 2020” uzdevumus var ļoti labi integrēt trīs pārbaudītajās mērķu sistēmās (konverģence, reģionālā konkurētspēja un nodarbinātība, Eiropas teritoriālā sadarbība);
26. uzsver, ka ieguldījumi jauninājumos un izglītībā var veicināt izaugsmi; tomēr norāda, ka atbilstošajai infrastruktūrai (transports, plaťjoslas internets, enerģētika) un atbilstošām institūcijām (publisko investīciju un fiskālās politikas konsolidācijas līdzsvarots apvienojums ar makroekonomiskiem pasākumiem, e-valdības pakalpojumiem un

pārrobežu izglītību) jānodrošina efektīvs atbalsts;

27. uzskata, ka arī pamata infrastruktūras attīstīšana ir uzskatāma par atbilstīgu stratēģijai „Eiropa 2020”, jo tikai konkurētspējīgi transporta, enerģētikas un sakaru tīkli, kā arī atkritumu pārvaldības infrastruktūra var palīdzēt konverģences reģioniem īstenot stratēģijas „Eiropa 2020” mērķus, tāpēc jādod iespēja vājākajiem un trūcīgākajiem reģioniem šos mērķus interpretēt elastīgi;
28. uzsver, ka ESF ir vissvarīgākais instruments, lai īstenotu stratēģijas „Eiropa 2020” sociālo aspektu un ka šis fonds var ievērojami veicināt tādu šīs stratēģijas galveno prioritāšu īstenošanu kā nodarbinātība, pāreja uz ilgtspējīgu ekonomiku, priekšlaicīgas mācību pārtraukšanas gadījumu skaita samazināšana un nabadzības, diskriminācijas un sociālās atstumtības apkarošana, kā arī risinājumu meklēšana dažādās sociālās situācijās nonākušiem cilvēkiem; šajā kontekstā uzsver, ka līdztekus IKP, SVID analīzē būtu lietderīgi iekļaut arī citus sociālos rādītājus;
29. uzskata, ka ESF ir ļoti nozīmīgs kohēzijas politikai un ka tas var palielināt savu ieguldījumu stratēģijas „Eiropa 2020” mērķu sasniegšanā, tostarp ilgtspējīgas izaugsmes jomā, sniedzot atbalstu mazajiem un vidējiem uzņēmumiem zaļu darba vietu izveidē;
30. uzskata cīņu pret diskrimināciju darba tirgū — gan attiecībā uz dzimumu, seksuālo orientāciju, tautību, vecumu, invaliditāti, gan dzīvesvietu — par izšķiroši svarīgu, lai veicinātu patiesu iespēju vienlīdzību; atzīmē, ka sieviešu nodarbinātības līmeņa palielināšana ir ļoti svarīga, lai sasniegtu stratēģijas „Eiropa 2020” nodarbinātības mērķus, un tāpēc ir visaptveroši jāvēršas pret šķēršļiem, kas ierobežo sieviešu dalību darba tirgū; uzsver, ka ESF jānodrošina pietiekami resursi, lai vērstos pret dzimumu līdztiesības trūkumu darba tirgū;
31. uzskata, ka IKP arī turpmāk jāpaliek galvenajam kritērijam īpaši atbalstāmo reģionu (zem 75 % no vidējā IKP uz vienu iedzīvotāju) un eventuāli kohēzijas valstu (zem 90 % no vidējā NKI uz vienu iedzīvotāju) noteikšanā; uzskata, ka atbildīgajām valsts un reģionālajām iestādēm jādod rīcības brīvība attiecīgajos lēmumu pieņemšanas līmeņos un atspoguļojot ģeogrāfisko koncentrāciju izmantot papildu rādītājus katram mērķim, par kuriem jāvienojas attīstības un ieguldījumu partnerībās un ar kuru palīdzību var novērtēt attiecīgās sociālās, ekonomiskās, vides, demogrāfiskās un ģeogrāfiskās problēmas; un to izmantojumu teritoriāliem mērķiem ir jāveicina saskaņā ar struktūrfondu regulām, kad tas nodrošina lielāku pievienoto vērtību un uzkrājumus ES fondiem;
32. aicina noteikt, ka kohēzijas politikai saskaņā ar Lisabonas līgumu arī turpmāk jābūt orientētai galvenokārt uz trūcīgākajiem reģioniem; uzsver, ka atbilstīgi 1. mērķim — „konverģence” trūcīgākajiem reģioniem jāpiešķir to attīstības problēmu smagumam atbilstīga finansējuma daļa;
33. aicina noteikt ierobežojumu tādu reģionu atbilstības termiņam, kuri nevar uzrādīt būtiskus uzlabojumus ekonomiskajā, sociālajā un vides situācijā pēc vairākiem plānošanas periodiem, neraugoties uz maksimālo atbalstu;
34. aicina Komisiju sagatavot priekšlikumu nākošajam plānošanas periodam, kurā paredzēts

nodrošināt pielāgojamu, ievērojamu un samērīgu pārejas perioda atbalstu reģioniem, uz kuriem vairs neattiecas konverģences mērķis, lai risinātu to specifisko situāciju, kā arī reģioniem ar IKP uz vienu iedzīvotāju no 75 % līdz 90 % no Eiropas vidējā rādītāja, izveidojot jaunu starpkategoriju, lai izvairītos no nevienlīdzīgas pieejas reģioniem, neskatoties uz to līdzīgajām situācijām; uzskata, ka šai īpašajai kārtībai ir jāaizvieto pašreizējā pakāpeniskas pārtraukšanas un pakāpeniskas piešķiršanas sistēma, tādējādi izveidojot godīgu sistēmu, kurā tiek ņemtas vērā reģionu ekonomiskās un finanšu krīzes negatīvās sekas, vienlaikus stiprinot kohēzijas politikas pamatprincipus — taisnīgumu un solidaritāti; uzsver, ka minētos pārejas pasākumus nākamajam plānošanas periodam nedrīkst izveidot uz pašreizējā 1. mērķa — „konverģence”, 2. mērķa — „reģionālā konkurētspēja” vai 3. mērķa — „Eiropas teritoriālā sadarbība” rēķina;

35. aicina stiprināt 2. mērķi — „reģionālā konkurētspēja un nodarbinātība” ar tā horizontālo pieeju, panākot rezultātus attiecībā uz ierobežotu ES prioritāšu daudzumu, tādu kā MVU atbalsts, „zaļās” inovācijas, vietējās ekonomikas, izglītība un apmācība, infrastruktūra, ilgtspējīga mobilitāte, atjaunojamā enerģija un energoapgāde, resursu efektivitāte un sociālā integrācija; uzsver, ka jā saglabā un jāturpina attīstīt pārbaudītā sistēma, kas nodrošina reģionālo strukturālo nepilnību novēršanu attīstītākiem reģioniem, mazina teritoriālās atšķirības, veicina kopīgu Eiropas mērķu īstenošanu un nodrošina nākotnes problēmu risināšanu, izmantojot struktūras, kas var elastīgi reaģēt uz mainīgiem apstākļiem, tostarp, cita starpā, arī inovāciju kopumus un finansējuma konkursus šajos reģionos; aicina izstrādāt papildu instrumentus, kas var veicināt sociālekonomiskus un infrastruktūras uzlabojumus jomās, kuras ir lielā mērā saskārušās ar strukturālām pārmaiņām; šajā kontekstā norāda, ka jāizstrādā pietiekami elastīgas stratēģijas, lai varētu tikt galā ar katra reģiona problēmām un īpatnībām;
36. aicina nodrošināt, lai attīstītāki reģioni varētu modernizēt savu sociālo un ekonomisko kapitālu un risināt konkrētu nabadzīgo rajonu un ekonomiskās attīstības trūkuma problēmas;
37. noteikti uzskata, ka ir jāpalielina pūles saistībā ar 3. mērķi — „Eiropas teritoriālā sadarbība” pie visām ES iekšējām robežām un visās trijās šās sadarbības dimensijās (pārrobežu, starpreģionu, starptautiskā) un aicina paaugstināt struktūrfondu daļu līdz 7 %; pieprasa, lai līdzekļu piešķiršana visām teritoriālās sadarbības programmām notiktu, balstoties uz saskaņotiem kritērijiem, lai stratēģiski un integrēti apmierinātu visu attiecīgo teritoriju un ģeogrāfisko apgabalu vajadzības un atbilstu to īpašajām iezīmēm; uzsver pierobežu reģionu nozīmi stratēģijas „Eiropa 2020” mērķu sasniegšanā; uzskata par nepieciešamu pievērst lielāku vērību Eiropas komunikāciju tīklu koordinācijai, īpaši tiem, kas saistīti ar transportu un enerģētiku, kā arī pārrobežu infrastruktūrām un aicina palielināt subsīdijas minētajiem tīkliem saskaņā ar Eiropas prioritātēm, kā arī aicina palielināt finansējumu visiem pierobežu reģioniem; aicina vienkāršot īstenošanas noteikumus, kas regulē 3. mērķa programmas, balstoties uz proporcionalitātes principu, kā arī izstrādāt vienotu atbilstības noteikumu kopumu, kas visi ir uzskatāmi par priekšnosacījumiem, lai šīs programmas kļūtu efektīvākas un atpazīstamākas; uzsver vietējo lēmumu pieņēmēju aktīvas iesaistīšanās nepieciešamību, jo programmu izstrāde ir iespējama tikai tādā gadījumā, ja tiek garantēta šī līdzdalība;
38. uzskata, ka ETSG ir unikāls un ļoti vērtīgs teritoriālās pārvaldības instruments, kas atbilst

strukturētas sadarbības vajadzībām, un ir popularizējams kā rīks pārrobežu pārvaldības sistēmu izveidei, nodrošinot dažādu politiku esamību reģionālā un vietējā līmenī;

39. kategoriski noraida jebkākus priekšlikumus nacionalizēt kohēzijas politiku vai sadalīt to nozarēs; uzskata, ka jauni tematiskie fondi (klimats, enerģētika, satiksme) grautu pārbaudīto dalītās pārvaldības un integrēto attīstības programmu principu un apdraudētu sinerģiju pieejamību, intervenču efektivitāti un līdz ar to reģionālo līdzdalību stratēģijas „Eiropa 2020” mērķu īstenošanā;
40. uzstāj, ka Eiropas Sociālajam fondam arī turpmāk jābūt kohēzijas politikas sastāvdaļai, jo tikai tā var attīstīt un īstenot integrētas stratēģijas ekonomisko un sociālo problēmu atrisināšanai;
41. atbalsta Komisijas mērķi nostiprināt ESF, uzlabot tā efektivitāti un atpazīstamību; šajā nolūkā aicina Komisiju un dalībvalstis sarunu ceļā vienoties par nepieciešamo ESF ieguldījumu struktūrfondos;
42. uzskata, ka ESF efektivitātes uzlabošanas pasākumi jābalsta galvenokārt uz stimuliem, nevis uz sankcijām;
43. uzsver, ka ekonomikas krīze vēl vairāk palielinājusi neatliekamu nepieciešamību pēc pasākumiem nozarēs, uz kurām attiecas ESF, jo īpaši, lai veicinātu nodarbinātību, darba vietas maiņu, sociālo integrāciju un nabadzības samazināšanu;
44. uzsver, ka ESF sniedz būtisku atbalstu tādām darba tirgus politikas jomām kā preventīvā un vietējā politika, kā arī tādām jomām, kuru mērķis ir palīdzēt jauniešiem ienākt darba tirgū, un apkarot nabadzību; uzsver, ka dalībvalstīm ESF ir jāizmanto, lai veiktu ieguldījumus jaunu zināšanu, izglītības (tostarp agrīnās bērnības izglītības), mūžizglītības ieguves, pārkvalificēšanas un darba vietu maiņas pasākumos, un uzsver, ka fondam ir būtiska loma visu sociālās integrācijas aspektu veicināšanā, un tas skar arī nelabvēlīgākās un mazāk aizsargātās grupas;
45. aicina Komisiju pastiprināt ESF rīcību, kuras mērķis ir veicināt integrāciju darba tirgū; mudina dalībvalstis ar izglītības palīdzību veikt ieguldījumus bērnu labā sākot jau no agrīnās bērnības un vēlāk skolas līmenī izveidot orientācijas sistēmu, kas balstīta uz vietējām un reģionālajām darba iespējām un mūžizglītību, palīdzot darba ņēmējiem pielāgot prasmes darba tirgus vajadzībām, vienlaikus īstenojot pasākumus jauniešu bezdarba apkarošanai un tā saucamo nabadzīgo strādājošo parādības novēršanai, kā arī izveidot programmas, kas speciāli paredzētas nelabvēlīgo un mazāk aizsargāto grupu, piemēram, romu, migrantu, cilvēku ar invaliditāti un izglītošanos priekšlaikus pārtraukušo atbalstam ar mērķi veicināt efektīvu un iekļaujošu izaugsmi un uz zināšanām balstītu ekonomiku Eiropā;
46. atzinīgi vērtē, ka dažās dalībvalstīs pirmo reizi 2007.–2013. gada finansēšanas periodā saskaņā ar Eiropas sociālā fonda noteikumiem ieviestas visām mērķa jomām paredzētas darba programmas;
47. uzsver, ka vēl aizvien ir vērtīga Kopienas iniciatīvas *EQUAL* pieredze, jo īpaši vietējo un reģionālo pasākumu apvienošanas un labākās prakses apmaiņas jomā ES mērogā;

48. norāda, ka ar integrētu vietējās un reģionālās attīstības pieeju ir panākama sinerģija, jo īpaši ESF saiknē ar ERAF, un aicina izstrādāt kopējus atbilstības noteikumus un — jo īpaši attiecībā uz vietai pielāgotu attīstības plānu — palielināt un atvieglot šķērsfinansēšanas iespējas starp abiem fondiem; atbalsta vairākfundu darbības programmu iespējas ieviešanu, kas vēl vairāk sekmētu integrētās pieejas; turklāt atgādina par labākajām sinerģijām starp EAF un ERAF;
49. aicina sinerģiju palielināšanas nolūkam panākt nozaru politiku (transports, enerģētika, pētniecība, vide, izglītība) lielāku integrāciju kohēzijas un strukturālajā politikā, panākot lielāku efektivitāti un labāku koordināciju starp struktūrfondiem, Konkurētspējas un inovāciju pamatprogrammu un Pētniecības un attīstības pamatprogrammām, ierosina, ka vairākfundu plānošana varētu nodrošināt integrētāku minēto fondu darbību un palielinātu šo dažādo fondu mijiedarbības efektivitāti; uzskata, ka valsts/reģionālās attīstības partnerības ir atbilstošs instruments šo dažādo politikas virzienu apvienošanai; šajā sakarībā uzsver, ka ir jānosaka skaidri mērķi un jāizvērtē, vai dalībvalstīs tika sasniegti mērķi;
50. ierosina, ka pētniecības un attīstības politika ir jāsakārto atbilstoši teritorijai; tāpēc uzsver, ka ir svarīgi pielāgot kohēzijas politiku un pētniecības un inovāciju politiku teritoriju īpašajām vajadzībām, jo aktīvākai reģionālo un vietējo iestāžu līdzdalībai reģionālās attīstības fondu un pētniecības un inovāciju programmu izstrādē un īstenošanā ir izšķiroša nozīme, ņemot vērā to, ka nav iespējams piemērot vienu un to pašu stratēģiju visiem reģioniem;
51. aicina ieviest kopīgus stratēģiskos pamatprincipus ERAF, ESF, Kohēzijas fondam, pamatprogrammām, ELFLA un EZF plānošanas periodam pēc 2013. gada; uzskata, ka jāturpina sekmēt vienota regulatīvā pieeja (kas attiektos uz pārvaldi, tiesībām uz atbalstu, finanšu pārskatu revīziju, ziņošanas noteikumiem) ar kopīgu pamatregulu; šajā saistībā uzsver, ka ir svarīgi nodrošināt raitu dažādu fondu kopdarbību, lai gūtu rezultātus; aicina Komisiju veikt atbilstošas korekcijas, lai attiecīgie fondi pēc iespējas varētu papildināt cits citu;
52. aicina Padomi un Parlamentu pieņemt jaunu kopēju stratēģisko sistēmu saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru, balstoties uz LESD 177. pantu;
53. uzskata, ka Eiropas Sociālais fonds ir jāiekļauj kopējā stratēģiskajā shēmā, tomēr nemainot tā īpašos darbības noteikumus un nosacījumus un pietiekamu resursu nodrošināšanu; aicina Komisiju stiprināt ESF nozīmi, uzlabot tā tēlu un vienkāršot budžeta kontroli, izveidojot vienkāršas un efektīvas procedūras pārvaldes iestāžu un budžeta kontroles departamentu sadarbībai;
54. rosina šajos ietvaros pārbaudīt reģionālo ELFLA programmu atjaunotu iekļaušanu (3. un 4. veicināšanas ass); tomēr ir pret to, ka šāda atjaunota iekļaušana varētu izraisīt ERAF un ELFLA paredzēto finanšu līdzekļu samazinājumu; aicina noteikt obligātas saistības dalībvalstīm un reģioniem izveidot saskaņotākas ES struktūrfondu pārvaldes struktūras un lauku attīstības reģionālās programmas;
55. iesaka sakārtot un integrēt Eiropas Globalizācijas pielāgošanās fondu struktūrfondos, nodrošinot, ka tādējādi netiek samazināta vispārējā kohēzijas budžeta pozīcija ES budžetā;

56. aicina pārskatīt regulu par pārrobežu sadarbību pie ārējām robežām un pašreizējo *ENPI*, lai integrētu attiecīgos fondus 3. mērķī — „Eiropas teritoriālā sadarbība”;
57. atzinīgi vērtē mērķus Komisijas ierosinātajām attīstības un ieguldījumu partnerībām starp ES un dalībvalstīm (iepriekšējo stratēģisko pamatprogrammu vietā, kuras tika sagatavotas dažām dalībvalstīm); aicina šajā posmā tajās noteikt ieguldījumu prioritātes stratēģijas „Eiropa 2020” īstenošanai un turpmākos kohēzijas politikas mērķus; uzskata, ka pēc iespējas drīzāk ir jāprecizē konkrēts kompetenču sadalījums starp dažādiem līmeņiem, un aicina saglabāt valstu un/vai reģionālās un vietējās kompetences atbilstīgi subsidiaritātes principam; aicina paust skaidru apņemšanos atbilstoši iesaistīt partnerus attīstības un ieguldījumu partnerībās;
58. atbalsta darbības programmu saglabāšanu kā svarīgāko instrumentu stratēģisko dokumentu pārvēršanai par konkrētām ieguldījumu prioritātēm; aicina šajā ziņā noteikt skaidrus un izmērāmus mērķus;
59. aicina noteikt reģionālo un vietējo iestāžu un to asociāciju obligātu iesaistīšanu saskaņā ar atsevišķo dalībvalstu konstitucionālo un institucionālo struktūru visos kohēzijas politikas īstenošanas posmos (stratēģiskā plānošana, attīstības un investīciju partnerību un darbības programmu izstrāde un apspriešana) strukturētā un sistemātiskā veidā ; uzskata, ka ir jāparedz attiecīgi noteikumi atbilstīgajās regulās, ar kurām pārvalda struktūrfondus;
60. uzskata, ka ikviena turpmākā ESF izmantošanas stratēģija būs efektīvāka, ja tā piesaistīs reģionālo un vietējo pārvaldības līmeni, kas spēj pielāgot stratēģiskos mērķus konkrētām teritoriālajām īpatnībām, pamatojoties uz strukturētu dialogu ar visām ieinteresētajām pusēm, piemēram, organizācijām, kas atbalsta abu dzimumu tiesības, nevalstiskajām organizācijām, sociālajiem partneriem, kā arī finanšu un banku institūcijām; šajā sakarībā uzsver, ka ir svarīgi gatavot un pilnvarot „pārmaiņu īstenotājus”, kā arī to, kāda nozīme ir tādām inovatīvām pieejām kā teritoriālie nodarbinātības līgumi, ņemot vērā vietējos un reģionālos aspektus; aicina Komisiju ietvert maksājumu tehniskajai palīdzībai, lai uzlabotu partneru kapacitāti katrā attīstības un ieguldījumu partnerībā (AIP); uzskata, ka ļoti svarīgi ir nodrošināt sociālo partneru aktīvu iesaistīšanos visos ESF plānošanas, īstenošanas un novērtēšanas posmos, lai uzlabotu līdzekļu izmantošanas efektivitāti;
61. atbalsta Komisijas ierosināto tematisko prioritāšu sistēmu; norāda, jo zemāks ir dalībvalstu vai reģionu attīstības līmenis, jo plašāku spektru ir jāaptver ar prioritātēm, pie tam ņemot vērā īpašās reģionālās attīstības vajadzības, vienlaikus nodrošinot, ka minēto tematisko pieeju struktūrfondu un kohēzijas fondu plānošanai nevar īstenot, kaitējot integrētai uz vietu balstītai pieejai;
62. aicina dalībvalstis, gadījumā, ja tiek noteiktas konkrētas saistošas prioritātes visām dalībvalstīm, iekļaut prioritāšu vidū jauninājumus, infrastruktūru, transportu un resursu pārvaldību, tomēr uzskata, ka ir jāparedz zināma manevrēšanas iespēja, lai ņemtu vērā programmu mērogu, atsaucēs scenāriju katrā reģionā un sasniedzamos rezultātus, lai šīs prioritātes būtu pielāgotas katra reģiona īpašajām vajadzībām; šajā saistībā uzsver, ka ir jāpielieto plaša novatorisma interpretācija saskaņā ar Inovāciju savienības pamatiniciatīvu; piebilst, ka MVU ir galvenais darba avots ES un augsne idejām uzņēmējdarbības jomā; uzsver, ka ir jāturpina atbalstīt MVU un šis atbalsts ir jāstiprina, ņemot vērā to iespējamo būtisko nozīmi stratēģijas „Eiropa 2020” īstenošanā; uzsver, ka

Inovāciju savienības ziņā ir jāpieņem plaša inovāciju koncepcija un vienlaikus aizvien jāatvieglo finanšu pieejamība MVU; uzsver, ka turpmākas prioritātes ir jāspēj piedāvāt un īstenot brīvprātīgi un saskaņā ar subsidiaritātes principu; aicina paredzētajās prioritātēs iekļaut enerģētikas, izglītības, apmācības un nabadzības izskaušanas jomas;

63. aicina novērst kavēšanos programmu uzsākšanā un principā sekmēt ātrāku lēmumu pieņemšanas un izvērtēšanas procesu; uzsver, ka tas ir ārkārtīgi svarīgi jo īpaši maziem un vidējiem uzņēmumiem; aicina šajā nolūkā uzlabot attiecīgajām administratīvajām iestādēm pieejamo tehnisko aprīkojumu un šīm iestādēm ciešāk sadarboties savā starpā, samazināt prasības saistībā ar publicēšanas pienākumu, kā arī saīsināt uzaicinājumu uz konkursu un pieteikumu iesniegšanas termiņus; lūdz Komisiju izvērtēt, vai varētu noteikt izmēģinājuma jomas, lai pārbaudītu jaunus noteikumus mazākā mērogā, pirms uzsākt noteikumu piemērošanu pārējiem reģioniem, lai noteiktu iespējamās problēmas to īstenošanā;

Stimuli, nosacījumi, orientācija uz rezultātiem, līdzfinansējums, finansēšanas iespējas

64. aicina saistīt līdzekļus ar tādiem konkrētiem nosacījumiem attīstības un ieguldījumu partnerībās, par kuriem panākta iepriekšēja vienošanās Komisijas un dalībvalstu dialogā; uzskata, ka šiem iepriekš paredzētajiem nosacījumiem jāpieprasa dalībvalstīm veikt reformas, lai nodrošinātu līdzekļu efektīvu izmantošanu ar kohēzijas politiku tieši saistītajās jomās, un, ka dalībvalstis vajadzības gadījumā ir jāaicina atbilstoši rīkoties un līdzekļu piešķiršanai ir jābūt atkarīgai no šiem nosacījumiem; aicina veikt pasākumus, lai darbības programmu pārvaldībā iesaistītajām personām būtu iespēja ietekmēt nosacījumus; uzskata, ka ir taisnīgi to saistīt ar jau pieņemto ES tiesību aktu (cenu regulējumi, paziņojumi par konkursiem, satiksme, vide, veselība u. c.) korektu īstenošanu, lai tādējādi novērstu pārkāpumus un nodrošinātu efektivitāti; tomēr noraida ieceri pieprasīt dalībvalstīm fundamentālu sociālo un ekonomikas reformu īstenošanu; visos nosacījumos jābūt pilnībā ievērotam subsidiaritātes un partnerības principam;
65. uzskata, ka jaunie nosacījumi nedrīkst radīt papildu administratīvo slogu iesaistītajām personām; aicina izstrādāt konsekventas, standarta, kā arī objektīvi izvērtējamas nosacījumu sistēmas gan ERAF, gan ESF;
66. uzskata, ka Komisija ir atbildīga par nosacījumu izstrādāšanu un to īstenošanas pārraudzību, un ierosina izstrādāt atbilstošus rīcības plānus dalībvalstīm un reģioniem;
67. atzinīgi vērtē Komisijas paredzēto kohēzijas politikas pastiprinātu orientāciju uz rezultātiem, iepriekš nosakot piemērotus mērķus un rādītājus; uzsver, ka šajā saistībā runa var būt tikai par dažiem skaidri definētiem un izmērāmiem rādītājiem, kam jābūt tieši saistītiem ar atbalstu un kas kopīgi jāsaņā reģioniem/dalībvalstīm; tomēr uzskata, ka snieguma izvērtēšanai piedāvāto instrumentu un kritēriju kopumā ir jāsauglabā kvalitatīvs skatījums uz programmām;
68. uzskata, ka rādītājiem, kas nosaka reģionālās subsīdijas no struktūrfondiem un Kohēzijas fonda, jābūt balstītiem uz Eurostata jaunākajiem statistikas datiem, lai tiktu pilnībā ņemta vērā krīzes ekonomiskā un sociālā ietekme uz reģioniem;
69. aicina palielināt ESF efektivitāti un pārredzamību ar tādu pasākumu palīdzību, kas vairāk

vērsti uz rezultātiem, un aicina šajā nolūkā laikus noteikt definīciju skaidriem un izmērāmiem mērķiem un rezultātu rādītājiem, kas tieši saistīti ar finansējuma mērķi un kas dod iespēju noteikti īpaši to, kādi panākumi gūti nabadzības apkarošanas un sociālās atstumtības novēršanas jomā un vai ir izdevusies integrācija kvalitatīvā nodarbinātībā; uzskata, ka ar visiem pārvaldības līmeņiem saistītajām pusēm ir jāpiedalās šo mērķu un rādītāju noteikšanā un ka tie ir savlaicīgi pirms finansējuma nodrošināšanas skaidri jādefinē, lai dalībvalstis un Komisija varētu novērtēt sasniegumus un šo pieredzi izmantot nākamajā plānošanas posmā; atbalsta Komisijas priekšlikumu piešķirt ESF finansējumu atkarībā no *ex ante* nosacījumu ievērošanas, tostarp atkarībā no priekšnosacījuma par to ES tiesību aktu transponēšanu un ES mērķu ievērošanas, kas ir nepieciešami ESF pasākumu sekmīgai īstenošanai, kā arī atkarībā no strukturālajām reformām un administrācijas jaudas; uzsver, ka orientēšanās uz rezultātiem nedrīkst radīt kaitējumu mazajiem labuma guvējiem un ka tiem nedrīkst rasties jauni pieejamības šķēršļi vai riski;

70. uzskata valsts un privāto līdzfinansējumu par vienu no kohēzijas politikas pamatprincipiem; aicina pārskatīt ES maksimālo daļu, raugoties, lai tā pēc iespējas vairāk atbilst reģionālajam attīstības līmenim, Eiropas pievienotajai vērtībai un pasākumu veidam, un atbilstīgi palielinot vai samazinot to;
71. plānojot līdzfinansējuma apropriācijas, aicina dalībvalstis un reģionus domāt tālejoši un atbalstīt tās, izmantojot finanšu inženierijas līdzekļus;
72. attiecībā tiešajām subsīdijām uzņēmumiem aicina ņemt vērā, ka kohēzijas politikas finansējumu mēdz iegūt uzņēmumi, kas jau ir pieņēmuši attiecīgu lēmumu par rūpnīcas atvēršanu konkrētā vietā (tā saucamais inerces efekts), nevis izmanto, lai ietekmētu uzņēmumu, jo īpaši lielāku uzņēmumu lēmumus, un tādēļ aicina piešķirt atbalstu lieliem privātiem uzņēmumiem attiecībā uz ieguldījumiem pētniecībā un attīstībā vai attiecīgi vairāk, nekā tas pašlaik notiek, piedāvāt to netiešu infrastruktūras atbalstu veidā; turklāt aicina ieviest skaidru regulējumu vispārējos struktūrfondu noteikumos, kas izslēdz jebkādu Eiropas finansējumu uzņēmumu pārvietošanai ES, kā arī ievērojam samazina pārbaudes sliekšni ieguldījumu pārvietošanai, izslēdzot iespēju lieliem uzņēmumiem saņemt tiešās subsīdijas un nosakot, ka darbību ilgumam jābūt 10 gadi;
73. atzīst jaunu finansēšanas mehānismu sviras efektu un mobilizēšanas potenciālu; principā atbalsta aizdevumu finansēšanu un aicina paplašināt apgrozāmos finanšu instrumentus uz tām atbalsta jomām, kuru atbilstība ir apstiprināta; aicina šajā nolūkā vienkāršot procedūras un panākt lielāku juridisko skaidrību attiecībā uz visu atbalsta laikposmu, kā arī izveidot ES reģistru, kurā ir parādīts, kuriem projektiem ir izsniegti aizdevumi un kuriem — subsīdijas; aicina nodrošināt instrumentu pielāgojamību, lai tie būtu dzīvotspējīgi un pielietojami visos reģionos un pilsētās; uzskata, ka vēlākais pēc viena atbalsta laikposma atbildība par līdzekļu izmantošanu būtu jāpārceļ uz valsts līmeni vai attiecīgi projektu līmeni; atzīmē, ka šajā posmā ne visas dalībvalstis pielieto decentralizētu pieeju, darbojoties ar finanšu instrumentiem, piemēram, *JESSICA*; uzsver, ka pilsētām ir jānodrošina tieša piekļuve;
74. uzsver, ka atbalsta piešķiršana jāsauglabā kā izvēles iespēja un ka attiecīgo iesaistīto personu ziņā ir izmantot katram gadījumam piemērotu jauktu finansējumu atbilstīgi reģionālajām vajadzībām; uzskata, ka subsīdijām ir jāturpina dominēt atpalielētajos

reģionos;

75. uzskata, ka EIB ir aktīvāk jāiesaistās *TEN* infrastruktūras finansēšanā; aicina rosināt vairākas pieejas attiecībā uz pašatbalstošiem valsts un privātās partnerības risinājumiem; principā uzskata, ka Eiropas Parlamentam ir būtiska atbildība par atbilstošu pārredzamību, kā arī lēmumu pieņemšanas un uzraudzības pienākumiem;
76. atzinīgi vērtē EIB un Komisijas efektīvo sadarbību trīs kopīgu iniciatīvu — *JESSICA*, *JEREMIE* un *JASMINE* — īstenošanā, kam ir jāpalielina kohēzijas politikas lietderība un efektivitāte un jāuzlabo struktūrfondu darbība; aicina Komisiju turpināt aktīvi pieņemt kopīgas iniciatīvas ar EIB, īpaši kohēzijas politikas jomā, un nodrošināt finansiālu atbalstu MVU;
77. uzskata, ka vispārēja dotācija reģionu līmenī ir piemērots instruments autonomām ieguldījumu stratēģijām saskaņā ar Eiropas reģionālās politikas mērķiem;
78. tomēr neatbalsta kvotas vai pienākumus attiecībā uz vispārējām dotācijām, jo tās var negatīvi ietekmēt reģionu vajadzībām pielāgotu galveno prioritāšu noteikšanu;

Budžets, finanšu pārvaldība, birokrātijas mazināšana, budžeta disciplīna, finanšu kontrole

79. uzskata, ka programmas septiņu gadu periods ir sevi attaisnojis attiecībā uz kohēzijas politiku un to vajadzētu saglabāt vismaz līdz nākamā plānošanas perioda beigām (2020. gadā); tomēr aicina ātrāk veikt stratēģisko pamatnosacījumu pārskatīšanu, lai varētu ātrāk un elastīgāk reaģēt uz īpašiem notikumiem (finanšu krīze, enerģētikas krīze vai dabas katastrofas);
80. uzsver, ka tā, kā ir pašlaik veidots ES budžets un tā piešķiršanas mehānismi, kuru pamatā ir dažādu fondu pārvaldības regulas, ir pierādījuši savu efektivitāti, īstenojot kohēzijas politiku un jo īpaši struktūrpolitiku, tādēļ izmaiņas jāveic tikai tur, kur procesa norise nav bijusi veiksmīga vai kur konstatētas pretrunas ar spēkā esošo Finanšu regulu; šajā sakarībā atbalsta Komisijas priekšlikumus saskaņot regulējumu visiem reģionālajai attīstībai pieejamajiem fondiem; tomēr aicina pat vismazākās izmaiņas jau izveidotās un efektīvās struktūrās veikt ārkārtīgi piesardzīgi, lai izvairītos no nepareizas darbības un nenoteiktības valsts un reģionālajām administratīvajām iestādēm, un palielinātu slogu saņēmējiem, īpaši tiem ar nelielu struktūru un ierobežotu kapacitāti;
81. uzskata, ka ir pilnībā iespējama stratēģijā „Eiropa 2020” noteikto mērķu integrācija jau esošajās mērķstruktūrās un fondos; noraida ES budžeta sadalījumu saskaņā ar viedas, iekļaujošas un ilgstspējīgas izaugsmes jēdzieniem, kā arī jebkādu kohēzijas politikas fragmentāciju dažādu budžeta pozīciju starpā; uzskata, ka šai politikai ir jābūt atsevišķai ES budžeta pozīcijai;
82. uzskata, ka kohēzijas politika pēc 2013. gada vēl vairāk spēs sekmēt turpmāku un ilgstspējīgu ES reģionu attīstību un būs izšķirīgs politikas virziens, kas nodrošinās stratēģijas „Eiropa 2020” īstenošanu visās nozarēs, tādēļ aicina saglabāt šo jomu finansējumu vismaz tajā pašā budžeta proporcijas apjomā ziņā;
83. atgādina, ka Eiropas Revīzijas palāta jau vairākus gadus ir ziņojusi, ka kohēzijas jomas

maksājumos mēdz būt kļūdas, kas pārsniedz 5 %, taču norāda, ka to līmenis ir pazeminājies, jo kā liecina Revīzijas palātas gada pārskats iepriekšējās budžeta izpildes apstiprinājuma procedūras laikā tas sasniedza 11 %, turklāt arī uzraudzības un kontroles sistēmas attiecībā uz šiem maksājumiem ir tikai daļēji efektīvas; aicina arī padarīt skaidrāku kļūdu aprēķināšanas metodi, jo Eiropas Revīzijas palātas un Komisijas sniegto datu neatbilstība rada neskaidrību un neuzticēšanos oficiālajiem datiem;

84. aicina pieņemt stingrākus uzraudzības noteikumus par nepilnībām struktūrfondu izlietojumā dalībvalstīs, kuras izceļas ar nepilnībām struktūrfondu līdzekļu izmantošanā, un noteikumus par sistemātiskas maksājumu pārtraukšanas un atcelšanas procedūru, tiklīdz tiek konstatēti pierādījumi, kas liecina par būtiskām nepilnībām apstiprināto iestāžu darbībā; vienlaikus aicina atcelt nevajadzīgas pārbaudes dalībvalstīs, kurās jau pastāv atbilstoša līdzekļu pārvaldības sistēma; uzskata, ka pēc iespējas biežāk ir jāpiemēro „uzticības līgums” un „vienreizējā audita” princips;
85. aicina attiecīgās dalībvalstis/valsts iestādes izraudzīties iestādes, kuras būtu pilnībā atbildīgas par struktūrfondu līdzekļu likumīgu pārvaldīšanu;
86. uzskata, ka ikgadēji, pārbaudīti pārvaldības ziņojumi līdzekļus pārvaldošā biroja (maksājumu biroja/administratīvās iestādes) vadītāja līmenī ir atbilstošs veids, kā stiprināt ziņošanas un kontroles ķēdi, un uzsver, ka ir noteikti jānodrošina šo ziņojumu satura precizitāte; tādēļ aicina piemērot sodu sistēmu nepatiesiem ziņojumiem; turpina atbalstīt valsts ticamības deklarāciju mērķi;
87. aicina Komisiju jau sākot no nākamā plānošanas perioda sākuma paredzēt lielāku atbildību par valstu pārvaldības procesu uzlabošanu; šajā sakarā norāda, ka ir steidzami jāveic vienkāršojumi un precizējumi atbalsta programmu pārvaldīšanā, jo īpaši finansiālās īstenošanas un finanšu kontroles jomā; norāda, ka Komisijai ir pienākums veikt valstu vai pavalstu administrācijas un pārbaudes iestāžu akreditācijas procesu; uzskata, ka tiesības iesniegt vienkāršākus un retākus ziņojumus ir jāsaista ar veiksmīgu akreditāciju un kļūdu samazināšanos;
88. tādēļ prasa nostiprināt Komisijas uzraudzības funkcijas, ieviešot iespējas sistemātiski pārtraukt vai apturēt maksājumus, tiklīdz ir pieejamas drošas liecības, ka akreditēto iestāžu darbība ir būtiski nepilnīga; aicina Komisiju izveidot arī stingrākus plānus kļūdainu maksājumu atgūšanas līmeņa uzlabošanai;
89. aicina vienkāršot pārbaudes sistēmu un samazināt pārbaudes līmeņu skaitu, kā arī precizēt attiecīgos Komisijas un dalībvalstu pienākumus; aicina izmantot viena līmeņa pārbaudes procedūru, kuras ietvaros dalībvalstīs pārbaudītu projektus un Komisija pārbaudītu dalībvalstu pārbaudes sistēmas;
90. uzskata, ka darbības programmu efektivitātes uzlabošanai ir vairāk jāpielieto konkurētspējīgas projektu izvēles procedūras reģionos;
91. aicina pārvaldības vienkāršošanas nolūkā paplašināt standarta procedūru, paaugstinot vienības izmaksu standarta shēmas, ja šāda sistēma ir piemērota, kā arī kopējo izmaksu vienoto likmi; aicina vairāk ievērot samērīguma principu, t. i., mazāku programmu īstenošanai noteikt ievērojami mazāk ziņojumu un pārbaudes pienākumu;

92. aicina Komisiju saglabāt ikgadēju publisko „neveiksmju pārskatu”, iekļaujot tajā informāciju par neatbilstošu un/vai vēlu ziņošanas un informācijas izpaušanas prasību izpildi, nepilnībām, no struktūrfondiem saņemto līdzekļu ļaunprātīgu izmantošanu un krāpšanu; aicina šo informāciju sakārtot pēc dalībvalstīm un fondiem;
93. pauž bažas par to, ka administratīvais slogs neļauj mazajiem uzņēmumiem un organizācijām pilnvērtīgi izmantot struktūrfondus; pieprasa nodrošināt pēc iespējas lielāku tiesību aktu un tehnisko dokumentu skaidrību;
94. aicina noteikt tādas ikgadējās grāmatojumu noskaidrošanas procedūras jaunajam plānošanas periodam, kas ietvertu arī daudzgadu programmas;
95. uzskata, ka visai īstenošanas un uzraudzības sistēmai ir nepieciešami efektīvāki e-pārvaldes risinājumi (saskaņotas formas); aicina dalībvalstis apmainīties ar pieredzi un Komisiju koordinēt šo procesu, kā arī aicina nodrošināt saskaņotu īstenošanu ar administratīvo un revīzijas iestāžu grupu starpniecību;
96. atbalsta Komisijas priekšlikumu par izdevumu atlīdzināšanu valstu iestādēm tikai tad, kad atbilstošais ES finansējums ir izmaksāts līdzekļu saņēmējiem; uzskata, ka šādā veidā varēs paātrināt finansējuma izmaksas, kā arī sniegt izšķirošo impulsu stingriem valstu revīzijas pasākumiem; tomēr norāda, ka dalībvalstīm vai reģioniem varētu rasties likviditātes problēmas un ir jārod atbilstīgi riska ierobežošanas risinājumi;
97. uzskata, ka Komisijas aicinājums nodrošināt maksājumu ciešāku sasaisti ar rezultātiem ir neloģisks, jo šādā veidā rezultāti tiks sasniegti tikai tādā gadījumā, ja projekti tiks finansēti; pauž bažas, ka uzraudzība var būt ļoti birokrātiska, tomēr uzskata par pieņemamām prasības, saskaņā ar kurām maksājumus nosaka pierādīta konsekvence starp projektu un, piemēram, stratēģiju „ES 2020”;
98. uzskata, ka, lai gan līdzekļu atlīdzināšanai ir jānotiek pēc ES finansējuma izmaksas projektos, nedrīkst radīt papildu slogu saņēmējiem procentu likmju ziņā, kuras neatspoguļo šādu banku vai citu finanšu iestāžu izsniegtu aizdevumu zemā riska faktoru;
99. uzskata, ka nepamatoti saņemtu un neatmaksātu naudas līdzekļu kompensēšana ar aktuālajiem finansējuma pieprasījumiem ir efektīvs instruments, lai disciplinētu dalībvalstis, kuras izceļas ar nepilnībām;
100. aicina dažādot soda mehānismus, tostarp atlaižu sistēmas aspektus attiecībā uz tām dalībvalstīm, kuras ievēro īstenošanas prasības, īpaši administratīvo koncesiju veidā;
101. atgādina, ka atšķirībā no citiem struktūrfondiem ESF specifika ir cieši saistīta ar tā atbalstītajām mērķa grupām un ka tas jāveido tā, lai sniegtu atbalstu daudziem maziem vietējā mēroga projektiem; aicina dalībvalstis finansējumu nekavējoties nodot projektiem, lai mazajiem labuma guvējiem nerastos problēmas; aicina Komisiju un dalībvalstis nodrošināt elastību finansiālajā programmā īstenošanā, ņemt vērā proporcionalitātes principu attiecībā uz laiku, intensitāti un finanšu iemaksām, nosakot kontroles un audita pienākumus, vienkāršot procedūras un samazināt pārmērīgās administratīvās izmaksas, kā arī projektu un saņēmēju interesēs novērst citus šķēršļus, lai ESF pilnvērtīgāk veicinātu Eiropas Savienības mērķu sasniegšanu izaugsmes un darba vietu radīšanas jomā; aicina

Komisiju palielināt pārvaldības iestāžu un labuma guvēju izvēles klāstu attiecībā uz finansēšanas iespējām un piedāvāt iespēju izvēlēties standarta izmaksas kopā ar tradicionālo uzskaiti;

102. atbalsta Komisijas priekšlikumu par „n+2 likuma” un „n+3 likuma” konsekventu piemērošanu, iespējams dalībvalstu piešķirumu līmenī, lai panāktu lielāku elastību, izņemot pirmo līdzekļu piešķiršanas gadu un pārrobežu programmas, un uzskata, ka jebkurai atkāpei no noteikuma par atbrīvošanos no saistībām ir jāatspoguļo tikai tāda administratīvā sloga pielāgošana, ko radīja jaunie noteikumi, kas ir saistīti ar stratēģisko plānošanu, uz rezultātiem vērstu virzienu un *ex ante* nosacījumiem; atbalsta „n+3 likuma” piemērošanu pārrobežu programmu gadījumā, lai ņemtu vērā lēnākos administratīvos procesus, kam par iemeslu ir valodu un kultūru problēmjautājumi, ar kuriem tām jāsasarkas; uzskata, ka šie pasākumi nodrošinās līdzsvarotas attiecības starp kvalitatīvi augstvērtīgām investīcijām un programmas netraucētu un ātru ieviešanu;

Kaimiņattiecību un paplašināšanās politika

103. uzsver Eiropas Kaimiņattiecību un partnerības instrumenta (*ENPI*) nozīmi kohēzijas politikā attiecībā uz pārrobežu sadarbību ar valstīm, kas nav Eiropas Savienības dalībvalstis; atzīmē pašreizējās programmas īstenošanas problēmas; ir pārliecināts, ka galu galā kohēzijas politikā būs no jauna jāintegrē *ENPI* pārrobežu sadarbības programmas; uzskata, ka kaimiņvalstu piesaiste tieši infrastruktūras jomā (transportā, enerģētikā un vides jomā) ļoti pozitīvi ietekmēs arī Eiropas robežreģionus; aicina *ENPI* līdzekļus vairāk koncentrēt stratēģiskām ar enerģētiku un transporta infrastruktūru saistītām vajadzībām; uzsver makroreģionu iespējamo lomu šajā saistībā; aicina Komisiju izskatīt iespēju izveidot efektīvākas sinerģijas starp iniciatīvām, kuras ir atkarīgas no ERAF, Pirmspievienšanās palīdzības instrumentu, Kaimiņattiecību un partnerības instrumentu (*ENPI*) un Eiropas attīstības fondu (EAF); turklāt aicina Komisiju novērtēt, vai reģionālajā politikā izmantotās struktūras var pielietot arī *ENPI* pārvaldībā;

104. uzsver arī kohēzijas svarīgumu ES paplašināšanās procesā un norāda uz Pirmspievienšanās palīdzības instrumentu (*IPA*), kas pievienošanās kandidātiem noder kohēzijas politikas īstenošanas saturiskā un organizatoriskā sagatavošanā; pievērš uzmanību īstenošanas problēmām dalībvalstīs; atgādina par *IPA* instrumenta sākotnējo mērķi, īpaši attiecībā uz finansēšanas kapacitātes veidošanu un institūciju stiprināšanu un atbalstu valstu sagatavošanās darbiem Kopienas kohēzijas politikas īstenošanai, lai sagatavotu kandidātvalstis pilnīgai Kopienas tiesību aktu kopuma īstenošanai pievienošanās laikā; aicina Komisiju noteikt problēmas *IPA* instrumenta pašreizējā darbībā;

105. atkārtoti prasību par Reģionālās attīstības komitejas iesaistīšanu abu minēto instrumentu turpmākā pilnveidošanā;

106. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai un ES reģionu un zemju priekšsēdētājiem.

PAMATOJUMS

1. Pamatnosacījumi

Ņemot vērā globālās izaugsmes un apdzīvotības prognozes, Eiropas Savienība zaudēs savu ietekmi. Ja pašlaik ES 27 dalībvalstīs vēl ir apmēram 8 % no pasaules iedzīvotājiem, tad 2050. gadā tie būs tikai 5 %. Ņemot vērā īpaši Ķīnas un lielāko jaunietekmes valstu izaugsmi, ekonomiskā ietekme mazināsies no tagadējiem 20 % uz apmēram 12 %¹.

Ja Eiropas Savienība vēlas saglabāt ekonomisko un politisko ietekmi un ja minētais relatīvais ietekmes zudums nebūs saistīts ar labklājības līmeņa krišanos, Kopienai vairāk jāsadarbības nākotnes nodrošināšanas būtiskajos jautājumos. Tas attiecas gan uz ārpolitiku un drošības politiku, gan būtiskiem iekšējā tirgus, pētniecības, elektroenerģijas piegādes un izejvielu ieguves jautājumiem. Kopienai vēl vairāk nekā līdz šim jāpievēršas atjaunojamās enerģijas un tās uzglabāšanas iespējām.

2. Reģionu loma un kohēzijas politikas pievienotā vērtība

Kohēzijas politikai un struktūrpolitikai ir izšķiroša nozīme jautājumos par konkurētspēju nākotnē. Eiropas reģioni un valstis, kā arī to uzņēmumi jau tagad ir ļoti stipri iesaistīti globālajā ekonomikā, un tas ir saistīts ar atsevišķo nacionālo valstu vēsturi Eiropas kontekstā. Tādēļ Eiropas ekonomikas struktūra ir ievērojami sarežģītāka nekā Āzijas vai Ziemeļamerikas ekonomikas struktūras. Eiropas Savienībā ir radusies vairāk nekā puse no globālajām saitēm, kas vieno starptautiskos uzņēmumus un to meitasuzņēmumus. Kohēzijas politikā vairāk jāizmanto joprojām pastāvošā starptautisko kontaktu priekšrocība un vairāk jāveicina arī mazo un vidējo uzņēmumu līdzdalība starptautiskajos augošajos tirgos.

Tomēr šāda izaugsmes un inovāciju politika funkcionē tikai iekšējā tirgū, kur nav ierobežojumu, un tā saskaņošanai arī turpmāk jāvelta uzmanība. Šāda politika var būt ilgtspējīga tikai tad, ja reģionālās politikas mērķi ir saskaņoti ar kopējiem Eiropas mērķiem inovāciju un pētniecības jomā, kā arī ar ekoloģiskajiem uzdevumiem un ja tiek ņemta vērā turīgāko reģionu zināšanas.

Turklāt līdzās izaugsmes rādītājiem nepieciešama arī reģionālo un sociālo atšķirību mazināšanas ideja. Tikai tad, ja iedzīvotāji un reģioni kopumā piedalās šajā politikā, kohēzijas politika un struktūrpolitika saņem atbalstu, kas vajadzīgs tās veiksmīgai īstenošanai. Tieši šajā kontekstā jāatzīmē, ka ES kohēzijas politika ar saviem principiem par dalīto atbildību attiecībā uz programmu un līdzekļiem ir pasaules mērogā unikāls, integrēts un pārbaudīts politikas veids, kas jāattīsta arī turpmāk.

Lai apstiprinātu struktūrfondiem vajadzīgo budžetu, skaidrāk jānosaka un stingrāk jāuzsver **Eiropas pievienotā vērtība**. Jāvelta vairāk pūļu, lai saskaņotu Eiropas mērķus ar reģionālās attīstības mērķiem. Lisabonas Procesa ietvaros praktizētā līdzekļu piešķiršanas mērķtiecīgā

---

¹ Avoti: Apvienoto Nāciju Organizācijas 2006. gada un SVF 2009. gada publikācijas.

piesaiste uz inovācijām orientētai politikai no šāda viedokļa ir veiksmīga, un tā (gan ar izteiktāku orientāciju uz rezultātiem) jāturpina stratēģijā *Eiropa 2020*.

Jautājums, kas jāuzdod par Eiropas pievienoto vērtību, ir šāds: cik lielā mērā kohēzijas politika tiešām ir veicinājusi jaunu projektu uzsākšanu? Varbūt daudzi projekti, apdzīvotu vietu un infrastruktūras uzlabojumi būtu veikti arī tikai ar attiecīgās valsts, reģiona vai uzņēmuma iniciatīvu? Spēcīga kohēzijas politika ir attaisnojama tikai tad, ja Eiropas programmas sniedz projektiem sākotnējo impulsu, šādā veidā piešķirot tiem pievienoto vērtību. Pretējā gadījumā Kopiena tikai dažādos birokrātiskos aplinkus ceļos finansē rezonanses efektus.

Referents uzskata, ka par dažu stratēģijas *Eiropa 2020* galveno jomu (priekšlaicīgi mācības pārtraukšu cilvēku skaita mazināšana, kvalificētu speciālistu skaita palielināšana, nodarbinātības līmeņa paaugstināšana, nabadzības izskaušana, pašvaldību ieguldījumu apjoma palielināšana vides jomā) īstenošanu galvenokārt būtu jāatbild dalībvalstīm vai pat reģionu vai vietējām pašvaldībām. Kohēzijas politikai nevajadzētu būt katalizatoram sociālās vai vides politikas eiropeizēšanai, jo tas ievērojami pārsniegtu kohēzijas politikas iespējas. Lielāka uzmanība jāvelta **reģionu ieguldījumam visai Eiropai svarīgu jautājumu risināšanā** (vides aizsardzība, klimata pārmaiņas, enerģētika, satiksmes infrastruktūra u. c.), izaugsmes un inovāciju impulsiem (MVU dalība starptautiskos tīklos u. c.), sociāliem paraugprojektiem (integrēta attīstības plānošana, veselības aizsardzība, demogrāfijas jautājumi u. c.), un visos minētajos jautājumos īpaši jāpievēršas **atšķirību izlīdzināšanai starp mazāk attīstītiem reģioniem**.

Tāpēc referents vēlētos uzsvērt, ka jauna vispārīga finansējuma kategorija, kuras pamatā ir 75 % līdz 90 % no Savienības vidējā IKP līmeņa ir pretrunā ar ES kohēzijas politikas pamatprincipiem — sniegt atbalstu problemātiskākiem reģioniem, izvēloties transversālu pieeju. Šādas jaunas kategorijas izveidi apbalsta tikai nedaudz vairāk nekā puse Reģionālās attīstības komitejas locekļu.

24.5.2011

NODARBINĀTĪBAS UN SOCIĀLO LIETU KOMITEJAS ATZINUMS(*)

Reģionālās attīstības komitejai

par Komisijas 5. kohēzijas ziņojumu un stratēģiju attiecībā uz kohēzijas politiku laikposmā pēc 2013. gada
(2011/2035(INI))

Atzinumu sagatavoja (*): *Veronica Lope Fontagné*

(*) Iesaistītā komiteja — Reglamenta 50. pants

IEROSINĀJUMI

Nodarbinātības un sociālo lietu komiteja aicina par jautājumu atbildīgo Reģionālās attīstības komiteju rezolūcijas priekšlikumā iekļaut šādus ierosinājumus:

- ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienību (LES) 2. pantu un 3. panta 3. punkta otro daļu, kurā uzsvērts, ka vīriešu un sieviešu līdztiesība ir viens no Eiropas Savienības pamatprincipiem un arī viens no Savienības mērķiem,
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu „Eiropa 2020 — Stratēģija gudrai, ilgtspējīgai un integrējošai izaugsmei” (COM(2010)2020) un tās mērķus un pamatiniciatīvas,
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu „Eiropas platforma cīņai pret nabadzību un sociālo atstumtību: Eiropas pamatprogramma sociālai un teritoriālai kohēzijai” (COM (2010)758),
- ņemot vērā ANO Konvenciju par personu ar invaliditāti tiesībām un tās stāšanos spēkā 2011. gada 21. janvārī saskaņā ar Padomes 2009. gada 26. novembra Lēmumu par to, lai Eiropas Kopiena noslēgtu Apvienoto Nāciju Organizācijas Konvenciju par personu ar invaliditāti tiesībām (2010/48/EK),
- ņemot vērā Eiropadomes 2010. gada 6. decembra secinājumus „Nodarbinātības politika konkurētspējīgai, zema oglekļa emisiju līmeņa, resursus efektīvi izmantojošai un zaļai ekonomikai”,
- ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas 2010. gada 14. jūlija atzinumu par tematu „Kā veicināt efektīvu partnerību kohēzijas politikas programmu pārvaldībā, pamatojoties uz 2007.–2013. gada cikla labāko praksi” (ECO/258),

- ņemot vērā Eiropas Komisijas Nodarbinātības, sociālo lietu un iespēju vienlīdzības ģenerāldirektorāta 2011. gada 24. janvārī publicēto pētījumu „Novērtējums par Eiropas Sociālā fonda atbalstu dzimumu līdztiesības jomā”,
  - ņemot vērā darbu, ko veikusi Eiropas Prakses kopiena dzimumu līdztiesības aspekta iekļaušanai, kuru finansē Eiropas Komisija un kura paredzēta dzimumu līdztiesības aspekta iekļaušanai Eiropas Sociālā fonda programmās,
1. atzinīgi vērtē Komisijas 5. ziņojumu par ekonomikas, sociālo un teritoriālo kohēziju, kurā ir piedāvāti iespējamie risinājumi nākotnes politikai šajā jomā; uzsver, ka Eiropas Sociālais fonds (ESF) ir vissvarīgākais instruments stratēģijas „Eiropa 2020” sociālā aspekta īstenošanai un ka ESF var ievērojami veicināt tādu šīs stratēģijas galveno prioritāšu īstenošanu kā nodarbinātība, pāreja uz ilgtspējīgu ekonomiku, priekšlaicīgas mācību pārtraukšanas gadījumu skaita samazināšana un nabadzības, diskriminācijas un sociālās atstumtības apkarošana, kā arī risinājumu meklēšana dažādās sociālās situācijās nonākušiem cilvēkiem; šajā kontekstā uzsver, ka līdztekus IKP, SVID analīzē būtu lietderīgi iekļaut arī citus sociālos rādītājus; uzsver, ka efektīva kohēzijas politika ir svarīga reģionālās attīstības atšķirību samazināšanai un ekonomiskās, sociālās un teritoriālās kohēzijas sasniegšanai ES; vērš īpašu uzmanību uz faktu, ka visās dalībvalstīs ir personu grupas, kas darba tirgū ir nelabvēlīgā situācijā un kuru stāvoklis ir jāuzlabo, izmantojot kohēzijas fondus, lai sasniegtu nodarbinātības līmeni 75 % apmērā; uzsver, ka stratēģijas „Eiropa 2020” trim pamata pīlāriem (gudra izaugsme, ilgtspējīga izaugsme un integrējoša izaugsme) ir jābūt savstarpēji papildinošiem;
  2. atzinīgi vērtē Eiropas Komisijas priekšlikumu ar kopējas stratēģiskas shēmas palīdzību uzlabot koordināciju starp Kohēzijas fondu un Eiropas Sociālo fondu; uzskata, ka īpaši svarīgi tomēr ir, lai īpašie mērķi un fondu elastīgums netiktu ierobežoti īstenošanas līmenī un lai kopumā radikāli tiktu samazināts administratīvais slogs; atbalsta Komisijas mērķi nostiprināt ESF, uzlabot tā efektivitāti un atpazīstamību; šajā nolūkā aicina Komisiju un dalībvalstis sarunu ceļā vienoties par nepieciešamo ESF ieguldījumu struktūrfondos;
  3. uzskata, ka kopēja stratēģiskā shēma ir ļoti labs instruments, lai radītu saikni ar citām svarīgākajām Eiropas Savienības politikas jomām, jo īpaši ar integrētajām pamatnostādnēm izaugsmei un nodarbinātībai;
  4. apstiprina vēlmi attīstīt jaunas makroreģionālas stratēģijas, lai veiktu nepieciešamo ES sociālo un ekoloģisko rekonstrukciju un tāpēc, ka tās varētu būt efektīvs instruments reģionālo atšķirību mazināšanai un sadarbības stiprināšanai to darbības jomā, tostarp nabadzības un sociālās atstumtības apkarošanas, nodarbinātības, izglītības, sākotnējās un pastāvīgās profesionālās sagatavošanas un kvalitatīvu sabiedrisko pakalpojumu pieejamības jomās, īpašu uzmanību pievēršot vismazāk attīstītajiem mikroreģioniem NUTS 2 un NUTS 3 reģionos; mudina Komisiju un dalībvalstis vairāk uzmanības pievērst ESF teritoriālai dimensijai, īpaši darba iespēju jomā;
  5. uzsver, ka Eiropas reģionālā politika ir ārkārtīgi svarīgs ekonomiskās un sociālās kohēzijas veicināšanas instruments, kas Savienībai dod iespēju veikt reģionālās nevienlīdzības mazināšanas pasākumus, atbalstīt patiesu konvergenci un veicināt attīstību, kvalitatīvu nodarbinātību un sociālo progresu, arī darbojoties mazāk attīstīto reģionu interesēs;

6. uzstāj, ka Eiropas Sociālajam fondam arī turpmāk jābūt kohēzijas politikas sastāvdaļai; tikai tā var attīstīt un īstenot integrētas stratēģijas ekonomisko un sociālo problēmu atrisināšanai;
7. ir cieši pārliecināts, ka plānu un programmu saskaņošana reģionālā, valsts un Eiropas līmenī ir attaisnojusi, un uzstāj, ka tā ir jārikojas arī turpmāk;
8. brīdina, ka kohēzijas politika un ar to saistītie izdevumi nevar būt tikai finanšu instruments — šī politika un izdevumi ir jāizmanto, lai panāktu ilgtspējīgu ekonomikas, sociālo, vides un teritoriālo attīstību, aizstāvojot tās mērķus un izvairoties no negatīvām sekām attiecībā uz ekonomikas un sociālo kohēziju;
9. uzsver, ka mērķi ir jānosaka konkrētiem fondiem un tie ir katru reizi jānosaka ar attiecīgo darba programmu; noraida Eiropas mērķu sadalīšanu, neņemot vērā konkrētās īpašības un problēmas;
10. atzinīgi vērtē, ka dažās dalībvalstīs pirmo reizi 2007.–2013. gada finansēšanas periodā valsts līmenī tika Eiropas sociālajam fondam ieviestas visām mērķa jomām paredzētas darba programmas;
11. uzsver, ka dalībvalstīm un reģioniem darba programmā ir jānodrošina pietiekami daudz brīvības, lai pasākumus būtu iespējams vērēt arī uz to īpašajām problēmām un ilgtermiņa reģionālās attīstības stratēģijām, ņemot vērā valsts un reģionālās īpatnības;
12. aicina ievērojami paplašināt investīcijas zināšanu trijstūrī — izglītībā, pētniecībā un inovācijās —, jo tās uztur un paaugstina Eiropas konkurētspēju; šajā saistībā atzinīgi vērtē faktu, ka daudzās dalībvalstīs būtiskas investīcijas no ESF un ERAF jau tiek ieguldītas zināšanu trijstūrī;
13. uzsver, ka ESF sniedz būtisku atbalstu tādām darba tirgus politikas jomām kā preventīvā un vietējā politika, kā arī tādām jomām, kuru mērķis ir palīdzēt jauniešiem ienākt darba tirgū, un apkarot nabadzību; uzsver, ka dalībvalstīm ESF būtu jāizmanto, lai veiktu ieguldījumus jaunu zināšanu, izglītības (tostarp agrīnās bērnības izglītības), mūžizglītības ieguves, pārkvalificēšanas un darba vietu maiņas pasākumos, un uzsver, ka ESF ir būtiska loma visu sociālās integrācijas aspektu veicināšanā un tas skar arī nelabvēlīgākās un mazāk aizsargātās grupas; uzskata, ka šis struktūrfonds jāiekļauj kopējā stratēģiskajā shēmā, tomēr nemainot tā īpašos darbības noteikumus un nosacījumus un pietiekamu resursu nodrošināšanu; aicina Komisiju stiprināt ESF lomu, uzlabot tā tēlu un vienkāršot budžeta kontroli, izveidojot vienkāršas un efektīvas procedūras pārvaldes iestāžu un budžeta kontroles departamentu sadarbībai;
14. uzskata cīņu pret diskrimināciju darba tirgū — gan attiecībā uz dzimumu, seksuālo orientāciju, tautību, vecumu, invaliditāti, gan dzīvesvietu — par izšķiroši svarīgu, lai veicinātu patiesu iespēju vienlīdzību; atzīmē, ka sieviešu nodarbinātības līmeņa palielināšana ir ļoti svarīga, lai sasniegtu stratēģijas „Eiropa 2020” nodarbinātības mērķus, un tāpēc ir pilnībā jānovērš šķēršļi sieviešu dalībai darba tirgū; uzsver, ka ESF jānodrošina pietiekami resursi, lai izskaustu dzimumu līdztiesības trūkumu darba tirgū, un ka Eiropas Reģionālās attīstības fondam jānodrošina atbilstošs finansējums aprūpes infrastruktūrai;

15. uzsver, ka ekonomikas krīze vēl vairāk palielinājusi neatliekamu nepieciešamību pēc pasākumiem nozarēs, uz kurām attiecas ESF, jo īpaši, lai veicinātu nodarbinātību, darba vietas maiņu, sociālo integrāciju un nabadzības samazināšanu;
16. aicina palielināt ESF efektivitāti un pārredzamību ar tādu pasākumu palīdzību, kas vairāk vērsti uz rezultātiem, un aicina šajā nolūkā laikus noteikt definīciju skaidriem un izmērāmiem mērķiem un rezultātu rādītājiem, kas tieši saistīti ar finansējuma mērķi un kas dod iespēju noteikti īpaši to, kādi panākumi gūti nabadzības apkarošanas un sociālās atstumtības novēršanas jomā un vai ir izdevusies integrācija kvalitatīvā nodarbinātībā; uzskata, ka ar visiem pārvaldības līmeņiem saistītajām pusēm ir jāpiedalās šo mērķu un rādītāju noteikšanā un ka tie ir savlaicīgi pirms finansējuma nodrošināšanas skaidri jādefinē, lai dalībvalstis un Komisija varētu novērtēt sasniegumus un šo pieredzi izmantot nākamajā plānošanas posmā; atbalsta Komisijas priekšlikumu piešķirt ESF finansējumu atkarībā no *ex ante* nosacījumu ievērošanas, tostarp atkarībā no priekšnosacījuma par to ES tiesību aktu transponēšanu un ES mērķu ievērošanas, kas ir nepieciešami ESF pasākumu sekmīgai īstenošanai, kā arī atkarībā no strukturālajām reformām un administrācijas jaudas; uzsver, ka orientēšanās uz rezultātiem nedrīkst radīt kaitējumu mazajiem projektu īstenotājiem un ka tiem nedrīkst rasties jauni pieejamības šķēršļi vai riski;
17. uzsver, ka vēl aizvien vērtīga ir Kopienas iniciatīvas EQAL pieredze, jo īpaši vietējo un reģionālo pasākumu apvienošanas un labākās prakses apmaiņas jomā ES mērogā;
18. uzskata, ka ESF efektivitātes uzlabošanas pasākumi jābalsta galvenokārt uz stimuliem, nevis uz sankcijām;
19. aicina Komisiju pastiprināt ESF rīcību, kuras mērķi ir veicināt integrāciju darba tirgū; mudina dalībvalstis ar izglītības palīdzību veikt ieguldījumus bērnu labā sākot jau no agrīnās bērnības un vēlāk skolas līmenī izveidot orientācijas sistēmu, kas balstīta uz vietējām un reģionālajām darba iespējām un mūžizglītību, palīdzot darba ņēmējiem pielāgot prasmes darba tirgus vajadzībām, vienlaikus īstenojot pasākumus jauniešu bezdarba apkarošanai un „nabadzīgo strādājošo” parādības novēršanai, kā arī izveidot programmas, kas speciāli paredzētas nelabvēlīgo un mazāk aizsargāto grupu, piemēram, romu, migrantu, cilvēku ar invaliditāti un izglītošanos priekšlaikus pārtraukušo atbalstam ar mērķi veicināt efektīvu un iekļaujošu izaugsmi un veidot tādu Eiropu, kuras ekonomika ir balstīta uz zināšanām;
20. uzskata, ka ESF ir ļoti nozīmīgs kohēzijas politikai un ka tas var palielināt savu ieguldījumu stratēģijas „Eiropa 2020” mērķu sasniegšanā, tostarp ilgtspējīgas izaugsmes jomā, sniedzot atbalstu mazajiem un vidējiem uzņēmumiem zaļu darba vietu izveidē;
21. noraida ietekmes indikatoru ieviešanu, jo reālie pasākumu rezultāti bieži vien jūtami krietnu laiku pēc to īstenošanas un tāpēc tos ir grūti novērtēt;
22. uzskata, ka nedrīkst samazināt finansējumu par to, ka nav izdevies sasniegt mērķus, jo šādas sankcijas rezultātā mērķi, iespējams, tiktu noteikti nereāli zemi vai varētu tikt pieņemts lēmums neatbalstīt grupas ar augstu riska pakāpi; norāda, ka ES finansējuma kontekstā, piemēram, reāli pastāv iespēja, ka sociālās integrācijas pasākumi varētu tikt paredzēti tikai tām personu grupām, kuras šādu integrāciju patiešām spēj sasniegt;

23. uzskata, ka noteikumi par atbilstību arī turpmāk jānosaka valsts līmenī;
24. atbalsta Komisijas priekšlikumu ESF atstāt kohēzijas politikas jomā; uzskata, ka ir jāpanāk lielāka dažādu struktūrfondu saskaņotība un elastība un jāuzlabo īpaši Eiropas Sociālā fonda un Eiropas Reģionālās attīstības fonda sinerģija, jo īpaši, lai īstenotu sarežģītas programmas visnelabvēlīgāko sociālo grupu atstumtības novēršanai; tāpēc aicina uzlabot Eiropas Sociālā fonda un Eiropas Reģionālās attīstības fonda finansējuma piešķiršanas noteikumus un aicina Komisiju saglabāt pastāvošās iespējas izmantot šķērsfinansēšanu; atgādina, ka svarīgi ir uzlabot arī koordināciju ar ELFLA un ES horizontālajām programmām, piemēram, Konkurences un inovāciju pamatprogrammu, 7. pamatprogrammu u. c., jo īpaši apmācības un kvalifikācijas jomā;
25. uzsver — lai nodrošinātu maksimālu kohēzijas politikas efektivitāti gan attīstības, gan sociālās kohēzijas stiprināšanas ziņā, ir jāpārskata līdzfinansēšanas līmenis, lai tas labāk atspoguļotu rīcības plānu attīstības līmeni un saņēmēju īpatnības;
26. uzsver, ka īpaša uzmanība jāpievērš pētniecības un attīstības jomas attīstīšanai, inovācijām un visiem labuma guvējiem paredzētu projektu radīšanas jaudai, īpaši vērību veltot neatkarīgajiem uzņēmējiem un MVU, kas ir vieni no svarīgākajiem darba vietu radītājiem un kuri negatīvi vērtē finansējuma iegūšanas grūtības un izmaksas, kas rodas procedūru izpildes gaitā; šajā kontekstā atgādina, ka ir svarīgi samazināt birokrātijas slogu, kas gulstas uz labuma guvējiem;
27. uzskata, ka ikviena turpmākā ESF izmantošanas stratēģija būs efektīvāka, ja tā piesaistīs reģionālo un vietējo pārvaldības līmeni, kas spēj pielāgot stratēģiskos mērķus konkrētām teritoriālajām īpatnībām, pamatojoties uz strukturētu dialogu ar visām ieinteresētajām pusēm, piemēram, organizācijām, kas atbalsta abu dzimumu tiesības, nevalstiskajām organizācijām, sociālajiem partneriem, kā arī finanšu un banku institūcijām; šajā sakarībā uzsver, ka ir svarīgi gatavot un pilnvarot „pārmaiņu īstenotājus”, kā arī to, kāda nozīme ir tādām inovatīvām pieejām kā teritoriālie nodarbinātības līgumi, ņemot vērā vietējos un reģionālos aspektus; aicina Komisiju ietvert maksājumu tehniskajai palīdzībai, lai uzlabotu partneru kapacitāti katrā attīstības un ieguldījumu līgumā; uzskata, ļoti svarīgi ir nodrošināt sociālo partneru aktīvu iesaistīšanos visos ESF plānošanas, īstenošanas un novērtēšanas posmos, lai uzlabotu līdzekļu izmantošanas efektivitāti;
28. aicina attiecībā uz kohēzijas politiku nostiprināt atvērto koordinācijas metodi un uzlabot sadarbību un informācijas apmaiņu starp valsts, reģionālajām un vietējām iestādēm;
29. aicina Komisiju nodrošināt vairāk veiktspējas palielināšanas pasākumu, tostarp dzimumu līdztiesības aspekta iekļaušanu, un paredzēt ieteikumu sniegšanu un vienkāršas racionalizētas procedūras attiecīgajām administratīvajām iestādēm, tostarp tām, kas darbojas projektu atlases līmenī, lai novērtētu projektu ietekmi uz abiem dzimumiem;
30. atgādina, ka atšķirībā no citiem struktūrfondu ESF specifika ir cieši saistīta ar tā atbalstītajām mērķa grupām un ka tas jāveido tā, lai sniegtu atbalstu daudziem maziem vietējā mēroga projektiem; aicina dalībvalstis finansējumu nekavējoties nodot projektiem, lai mazajiem labuma guvējiem nerastos problēmas; aicina Komisiju un dalībvalstis nodrošināt elastību finansiālajā programmā īstenošanā, ņemt vērā proporcionalitātes principu attiecībā uz laiku, intensitāti un finanšu iemaksām, nosakot kontroles un audita

pienākumus, vienkāršot procedūras un samazināt pārmērīgās administratīvās izmaksas, kā arī projektu un saņēmēju interesēs novērst citus šķēršļus, lai ESF pilnvērtīgāk veicinātu Eiropas Savienības mērķu sasniegšanu izaugsmes un darba vietu radīšanas jomā; aicina Komisiju palielināt pārvaldības iestāžu un labuma guvēju izvēles klāstu attiecībā uz finansēšanas iespējām un piedāvāt iespēju izvēlēties standarta izmaksas kopā ar tradicionālo uzskaiti;

31. saskaņā ar ziņojumu „ES stratēģija romu integrācijai” (2010/2276(INI)) aicina Komisiju un dalībvalstis īpaši uzsvērt kohēzijas un struktūrfondu nozīmību romu integrācijā; tāpēc iesaka ieviest tādus administratīvos instrumentus, kas nodrošinātu, lai attīstības projekti veicinātu romu un pārējo kopienu nevienlīdzības mazināšanos;
32. uzsver, ka kohēzijas politikā pēc 2013. gada jāņem vērā virkne būtisku problēmu, tostarp sociālā līdzsvara trūkums pilsētu teritorijās, demogrāfiskās pārmaiņas un sociālā atstumtība;
33. aicina Komisiju stiprināt gan sankcijas, gan arī pozitīvos stimulus, lai dalībvalstis īstenotu Regulas 1083/2006/(EK) 16. pantu un ievērotu tajā noteiktās juridiski saistošās prasības, pastiprināt diskriminācijas novēršanas noteikumus nākotnes kohēzijas politikā 2014.–2020. gadam, uzraudzīt un novērtēt, vai pareizi tiek īstenotas Eiropas finansēšanas programmas un izmantots Eiropas Sociālais fonds;

KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS

Pieņemšanas datums	24.5.2011
Galīgais balsojums	+: 40 -: 0 0: 2
Komitejas locekļi, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Regina Bastos, Edit Bauer, Heinz K. Becker, Philippe Boulland, Milan Cabrnock, David Casa, Alejandro Cercas, Ole Christensen, Sergio Gaetano Cofferati, Tadeusz Cymański, Proinsias De Rossa, Frank Engel, Richard Falbr, Thomas Händel, Roger Helmer, Nadja Hirsch, Stephen Hughes, Vincenzo Iovine, Liisa Jaakonsaari, Ádám Kósa, Jean Lambert, Patrick Le Hyaric, Veronica Lope Fontagné, Elizabeth Lynne, Thomas Mann, Elisabeth Morin-Chartier, Rovana Plumb, Konstantinos Poupakis, Licia Ronzulli, Elisabeth Schroedter, Jutta Steinruck, Traian Ungureanu
Aizstājēji, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Raffaele Baldassarre, Vilija Blinkevičiūtė, Tamás Deutsch, Edite Estrela, Ildikó Gáll-Pelcz, Jelko Kacin, Jan Kozłowski, Csaba Sógor, Emilie Turunen
Aizstājēji (187. panta 2. punkts), kas bija klāt galīgajā balsošanā	Morten Løkkegaard

12.4.2011

BUDŽETA KONTROLES KOMITEJAS ATZINUMS

Reģionālās attīstības komitejai

par Eiropas Komisijas 5. kohēzijas ziņojumu un stratēģiju attiecībā uz kohēzijas politiku
laikposmā pēc 2013. gada
(2011/2035(INI))

Atzinumu sagatavoja: *Derek Vaughan*

IEROSINĀJUMI

Budžeta kontroles komiteja aicina par jautājumu atbildīgo Reģionālās attīstības komiteju rezolūcijas priekšlikumā iekļaut šādus ierosinājumus:

1. atgādina, ka Eiropas Revīzijas palāta jau vairākus gadus ir ziņojusi, ka kohēzijas jomas maksājumos mēdz būt kļūdas, kas pārsniedz 5 %, taču norāda, ka to līmenis ir pazeminājies, jo kā liecina Revīzijas palātas gada pārskats iepriekšējās budžeta izpildes apstiprinājuma procedūras laikā tas sasniedza 11 %, turklāt arī uzraudzības un kontroles sistēmas attiecībā uz šiem maksājumiem ir tikai daļēji efektīvas; aicina arī padarīt skaidrāku kļūdu aprēķināšanas metodi, jo Eiropas Revīzijas palātas un Komisijas sniegto datu neatbilstība rada neskaidrību un neuzticēšanos oficiālajiem datiem;
2. tādēļ uzskata, ka laikposmam pēc 2013. gada uzraudzības un kontroles sistēmas ir jāpadara daudz efektīvākas un ir jā rūpējas, lai nepalielinātos administratīvais slogs;
3. aicina samazināt administratīvos ierobežojumus attiecībā uz finanšu pārvaldību un kontroli; atzinīgi vērtē diskusijas par programmu, kā arī n+2 noteikuma darbības pakāpenisku slēgšanu un aicina nodrošināt elastīgu pieeju, lai dalībvalstīm dotu iespēju pareizi izmantot finansējumu, novērstu neproduktīvu rīcību no dalībvalstu puses, kā arī vairāk novirzītu kontroles pasākumus riska apzināšanai, tādējādi palielinot to efektivitāti;
4. atzīmē, ka liels kļūdu skaits kohēzijas politikā rodas tāpēc, ka šīs jomas noteikumi un procedūras ir sarežģītas; aicina Komisiju tos vienkāršot, lai panāktu efektīvāku sistēmu; papildus piezīmē, ka vairāk uzmanības jāpievērš preventīviem kontroles pasākumiem un skaidri jānodala kļūdas, pārkāpumi un krāpšana; tomēr uzsver, ka galīgos datus iespējams

noteikt tikai tiem posmiem, kurus var uzskatīt par noslēgtiem, un līdz šim noslēgts ir tikai 1994.–1999. gada posms;

5. uzskata, ka kopēji pārvaldības, atbilstības, revīzijas un paziņojumu sniegšanas noteikumi, kuri attiecas uz Eiropas Reģionālās attīstības fonda, Eiropas Sociālā fonda un Kohēzijas fonda finansētiem projektiem, kā arī uz atbalsta projektiem lauku un zivsaimniecības teritoriju ekonomiskās daudzveidības palielināšanai, būtiski veicinātu šo fondu pārvaldības vienkāršošanu, samazinātu kļūdu iespējamību un vienkāršotu mazāku ieinteresēto pušu piedalīšanos kohēzijas politikas programmās, kā arī atvieglotu pieejamā finansējuma apgūšanu;
6. atzīmē, ka Komisija gatavojas pieprasīt dalībvalstu iestādēm iesniegt pārvaldības deklarāciju un neatkarīgas revīzijas atzinumu; atzinīgi vērtē šo iniciatīvu, bet atgādina, ka ministru līmenī parakstīta deklarācija ir vidēja termiņa mērķis, lai novērstu pašreizējās problēmas, kas saistītas ar atbildības trūkumu; uzstāj, ka Komisijai un dalībvalstīm pašām ir jāievieš efektīva partnerība, lai abas puses pildītu savus pienākumus attiecībā uz tām uzticētajiem līdzekļiem; atzīmē, ka Komisijas rīcībā ir ierobežots instrumentu daudzums un ka tā nevar iztikt bez dalībvalstu līdzekļiem; aicina Komisiju un dalībvalstis sadarboties, lai izveidotu efektīvu kontroles struktūru, balstoties uz abu pušu līdzekļu papildinošu izmantošanu, lai ar minimālu birokrātiju sniegtu maksimālu garantiju;
7. saprot, ka dalībvalstu iestādēm būs jāiziet valsts akreditācijas process; tomēr uzsver, ka saskaņā ar LESD 317. pantu Komisija ir atbildīga par budžeta īstenošanu;
8. tādēļ aicina Komisiju pildīt savas uzraudzības funkcijas, pašai veicot akreditācijas procesu un regulāri uzraugot akreditēto iestāžu darbības atbilstību programmas darbības laikā;
9. tādēļ prasa nostiprināt Komisijas uzraudzības funkcijas, ieviešot iespējas sistemātiski pārtraukt vai apturēt maksājumus, tiklīdz ir pieejamas drošas liecības, ka akreditēto iestāžu darbība ir būtiski nepilnīga; aicina Komisiju izveidot arī stingrākus plānus kļūdainu maksājumu atgūšanas līmeņa uzlabošanai;
10. visbeidzot uzskata, ka jāizveido sankciju katalogs, kuras piemēro dalībvalstīm un galīgajiem saņēmējiem, ja notikuši pārkāpumi; uzskata arī, ka sankciju izmantošanas pamatā ir jābūt skaidriem noteikumiem un regulējumam; aicina pārkāpumu gadījumos sankcijas pirmām kārtām noteikt galīgajiem saņēmējiem, lai pārkāpuma izdarītājiem būtu jāatbild par savām kļūdām; uzskata, ka dalībvalstīm sankcijas vajadzētu noteikt tikai pārvaldības kļūdu vai sistemātisku pārkāpumu gadījumā, ja tās ir par šīm kļūdām un pārkāpumiem atbildīgas, un neizmantojot sankcijas kā ātru un vienkāršu risinājumu tā vietā, lai vērstos pret galīgajiem saņēmējiem;
11. konstatē, ka aptuveni 43 % izskaitļojamu kļūdu, kuras ir saistītas ar izdevumiem, rodas iepirkuma jomā; aicina Komisiju ierosināt skaidrus un pārredzamus iepirkuma procedūras noteikumus, lai samazinātu kļūdu līmeni.

KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS

Pieņemšanas datums	11.4.2011
Galīgais balsojums	+: 19 -: 1 0: 0
Komitejas locekļi, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Marta Andreasen, Jean-Pierre Audy, Inés Ayala Sender, Zigmantas Balčytis, Andrea Češková, Luigi de Magistris, Jens Geier, Gerben-Jan Gerbrandy, Ville Itälä, Iliana Ivanova, Monica Luisa Macovei, Jan Olbrycht, Aldo Patriciello, Bart Staes, Georgios Stavrakakis
Aizstājēji, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Thijs Berman, Cornelis de Jong, Sidonia Elżbieta Jędrzejewska, Ivailo Kalfin, Jan Mulder, Derek Vaughan
Aizstājēji (187. panta 2. punkts), kas bija klāt galīgajā balsošanā	Peter Skinner

11.5.2011

SIEVIEŠU TIESĪBU UN DZIMUMU LĪDZTIESĪBAS KOMITEJAS ATZINUMS

Reģionālās attīstības komitejai

par Eiropas Komisijas 5. kohēzijas ziņojumu un stratēģiju attiecībā uz kohēzijas politiku
laikposmā pēc 2013. gada
(2011/2035(INI))

Atzinumu sagatavoja: *Tadeusz Cymański*

IEROSINĀJUMI

Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības komiteja aicina par jautājumu atbildīgo Reģionālās attīstības komiteju rezolūcijas priekšlikumā iekļaut šādus ierosinājumus:

- A. tā kā sieviešu un vīriešu līdztiesība ievērojami ietekmē Eiropas ekonomisko, sociālo un teritoriālo kohēziju, ko cita starpā skar sieviešu dalība darba tirgū un kas spēj nodrošināt, ka sievietēm un vīriešiem ir vienlīdzīgas iespējas iegūt kvalitatīvu izglītību un pienācīgu darbu, kā arī veidot profesionālu karjeru, un kas arī palielinās strādājošo skaitu un paaugstinās viņu kvalifikāciju, tādējādi veicinot izaugsmi un uzlabojot konkurētspēju;
- B. tā kā laikposmā no 2000. līdz 2006. gadam tikai 7 % ESF līdzekļu tika izlietoti pasākumu finansēšanai, kas veicina sieviešu un vīriešu līdztiesību; tā kā tajā pašā laikposmā ERAF atbalsta pasākumiem (tiešiem vai netiešiem) vienlīdzīgu iespēju jomā paredzēja 21 % no kopējā finansējuma;
- C. tā kā atsevišķu reģionu starpā ir novērojamas būtiskas atšķirības attiecībā uz sieviešu līdzdalību darba tirgū un vidēji sieviešu līdzdalība darba tirgū ir zemāka nekā vīriešu līdzdalība, un sievietes saņem mazāku atalgojumu; tā kā tas, ka sievietes parasti uzņemas rūpes par bērniem un citām apgādājamām personām, daļēji izskaidro, kāpēc sievietēm ir grūti apvienot darba un ģimenes dzīvi;
- D. tā kā lielākā daļa iedzīvotāju ar augstāko izglītību ir sievietes, un šī tendence tomēr nav veicinājusi nodarbinātības līmeņu izlīdzināšanos; tā kā tai pat laikā sievietes arī veido lielāko iedzīvotāju daļu ar zemāko izglītības līmeni, lai gan šī tendence laika gaitā ir būtiski mainījusies;

- E. tā kā 16 dalībvalstīs sieviešu galējās nabadzības risks ievērojami pārsniedz vīriešu galējās nabadzības risku un nestabilām darba attiecībām, jo īpaši lauku reģionos, pārsvarā ir pakļautas sievietes;
- F. tā kā regulās par struktūrfondiem vienlīdzīgas iespējas vīriešiem un sievietēm un dzimumu līdztiesības princips ir skaidri norādīti kā politikas plānošanas un īstenošanas transversālas dimensijas;
- G. tā kā vidēji puse iedzīvotāju, kas piedalās ESF rīkotajos pasākumos saistībā ar aktīvu nodarbinātības politiku, ir sievietes,
1. kohēzijas politikas ietvaros pievērš uzmanību nepieciešamībai palielināt finansiālo atbalstu pasākumiem, kas vīriešiem un sievietēm ļauj vieglāk savienot profesionālo darbību ar ģimenes dzīvi, īpaši attiecībā uz elastīgākiem darba apstākļiem, kā arī kvalitatīvu un cenas ziņā pieejamu pakalpojumu pienācīgu nodrošināšanu bērnu un citu apgādājamo personu aprūpei, kas ļautu tēviem un īpaši mātēm apvienot darbu ar ģimenes dzīvi, jo tas dod ieguldījumu sociālajā kohēzijā, veicinot iespēju vienlīdzību, kā arī ekonomiskajā kohēzijā, pateicoties lielākai sieviešu līdzdalībai darba tirgū;
  2. atzīmē, ka nodarbinātības līmeņa paaugstināšanās ir viens no galvenajiem izaugsmes iemesliem; norāda, ka stratēģijas „Eiropa 2020” mērķis panākt 75 % 20–64 gadus vecu iedzīvotāju nodarbinātību ir jāsasniedz ne tikai tāpēc, lai samazinātu bezdarba līmeni, bet arī tāpēc, lai darba tirgū iekļautu pašlaik neaktīvos iedzīvotājus, kuru vidū ir daudz sieviešu;
  3. uzsver nepieciešamību izveidot novatoriskus pasākumus cīņā ar nabadzību ar mērķi palīdzēt neaizsargātām sievietēm, īpaši imigrantēm, vientuļām sievietēm un daudz bērnu mātēm;
  4. pauž nožēlu, ka virzība uz vīriešu un sieviešu līdztiesību darba tirgū ir bijusi ļoti ierobežota, un uzsver, ka vairumam ES dalībvalstu ir vēl daudz darāmā, lai savas nodarbinātības politikas nostādņēs ieviestu integrēto pieeju dzimumu līdztiesības aspektam un veiktu sistemātiskus politikas ietekmes novērtējumus dzimumu līdztiesības jomā, kā norādīts Komisijas 5. ziņojumā par kohēziju;
  5. uzskata, ka par galveno Eiropas Sociālā fonda atbalsta jomu jāklūst profesionālās aktivitātes līmeņa paaugstināšanai, finansējot pasākumus neaizsargātākajām iedzīvotāju grupām (sievietes, jaunieši, personas, kas ilgstoši ir bez darba, imigranti, minoritāšu pārstāvji, invalīdi u.c.), kuras jāatbalsta darba meklējumos, veicinot tālākizglītību, cīņoties pret dzimumu diskrimināciju karjeras un profesijas izvēlē, atbalstot sieviešu dalību darbībās zinātnes un tehnoloģiju jomā un palīdzot viņām izveidot uzņēmumus, kā arī līdzfinansējot ārpus darba tirgus esošo personu individuālās saimnieciskās iniciatīvas, īpaši ņemot vērā sievietes vecumā virs 45 gadiem;
  6. uzskata, ka tādēļ, lai pilnībā un atbilstoši iesaistītu darba tirgū personas, kurām ir nestabila darba attiecības, tām jānodrošina tāda pati piekļuve no strukturālo fondu līdzekļiem līdzfinansētajām nodarbinātības aktivizācijas programmām kā bezdarbniekiem;
  7. uzsver nozīmīgo ieguldījumu, ko veicis ERAF, lai visās attiecīgajās jomās ieviestu

dzimumu perspektīvu, it īpaši, nodrošinot atbalstu apmācībai, izglītībai un uzņēmējām, kā arī veicot ieguldījumus bērnu, gados vecu cilvēku un citu apgādājamo personu aprūpes centros;

8. aicina grozīt ELFLA regulu, lai tāpat kā ESF varētu veikt sievietēm labvēlīgas darbības turpmākajā plānošanas laikposmā no 2014. līdz 2020. gadam, kas bija iespējams iepriekšējos laikposmos, bet ne šajā, un kas labvēlīgi ietekmēs sieviešu nodarbinātību lauku reģionos;
9. aicina Komisiju kohēzijas politikas ietvaros nodrošināt, ka tiek nostiprināta sieviešu profesionālā izglītošana, un dalībvalstis — tālāk izstrādāt „mūžizglītības programmas” un aktīvu vecumdienu iniciatīvas, īpaši sakarā ar krīzes nelabvēlīgo ietekmi uz visneaizsargātākajām iedzīvotāju grupām, proti, gados veciem cilvēkiem, etniskajām minoritātēm un nelabvēlīgā stāvoklī esošām sievietēm;
10. aicina Eiropas Komisiju un dalībvalstis paredzēt īpašus pasākumus, piesaistot esošos resursus un procedūras, piemēram, garantiju fondus, lai ieviestu mikrofinansējuma un mikrokredītu iniciatīvas, kas galvenokārt domātas sievietēm;
11. atbalsta Komisijas kohēzijas politikas reformas, tostarp vairāk koncentrējot līdzekļus mazākam prioritāšu daudzumam, izmantojot uz stratēģiskiem mērķiem virzītu rīcību, ar nosacījumu, ka sieviešu un vīriešu līdztiesībai darba tirgū tiks saglabāta augsta prioritāte;
12. aicina dalībvalstis vadošajās iestādēs izveidot ekspertu vienības dzimumu līdztiesības un vienlīdzīgu iespēju jautājumos, ieviest ietekmes uz dzimumu līdztiesību novērtēšanas procedūru darbinieku atlasē posmā un stingri uzraudzīt īstenoto programmu iznākumus un rezultātus dzimumu līdztiesības attīstības jomā;
13. aicina dalībvalstis, kā arī reģionu un vietējās iestādes ievērot apņemšanos attiecībā uz vīriešu un sieviešu līdztiesību, nediskrimināciju un cilvēku ar invaliditāti iesaistīšanu visos programmu īstenošanas posmos; pauž bažas par to, ka, lai arī visās programmās ir skaidri minēta vienlīdzība, tā ne vienmēr tiek ņemta vērā, tās īstenojot, kā to apliecina programmu piemērošanas novērtējumi un rezultāti;
14. aicina Komisiju izstrādāt rīcības plānu, nosakot īpašus, izmērāmus un termiņiem pakļautus mērķus, kas ir minēti pavaddokumentā „Sieviešu un vīriešu līdztiesības stratēģija 2010.–2015. gadam”, un vērš uzmanību uz nepieciešamību uzraudzīt Komisijas veiktos pasākumus;
15. aicina dalībvalstis, kā arī reģionu un vietējās iestādes efektīvi ieviest visus Eiropas līmenī pieejamos finanšu instrumentus, lai atbalstītu visu iedzīvotāju, it īpaši neaizsargātāko sieviešu grupu (invalīdes, imigrantēs, minoritāšu pārstāves, no seksuālās vardarbības cietušas sievietes, sievietes ar zemu izglītības līmeni u.c.) iekļaušanos darba tirgū;
16. aicina Komisiju iedrošināt dalībvalstis izvirzīt konkrētus mērķus Eiropas mobilitātei, izglītībai, apmācībām un profesionālo iespēju attīstīšanai sievietēm Eiropas Sociālā fonda transnacionālo projektu jomā;
17. aicina Komisiju un dalībvalstis noteikt pamatnostādnes tam, kā izmantot Eiropas Sociālo

fondu, lai nodrošinātu specializētu un tehnisku kompetenču palielināšanu jaunām sievietēm tajās nozarēs, kurās sievietes ir mazāk pārstāvētas, saskaņā ar inovāciju un nodarbinātības kvalitātes reģionālās attīstības stratēģiju;

KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS

Pieņemšanas datums	9.5.2011
Galīgais balsojums	+: 23 -: 0 0: 0
Komitejas locekļi, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Andrea Češková, Marije Cornelissen, Tadeusz Cymański, Edite Estrela, Ilda Figueiredo, Iratxe García Pérez, Zita Gurmai, Teresa Jiménez-Becerril Barrio, Nicole Kiil-Nielsen, Constance Le Grip, Barbara Matera, Elisabeth Morin-Chartier, Siiri Oviir, Antonyia Parvanova, Eva-Britt Svensson, Britta Thomsen, Marina Yannakoudakis, Anna Záborská
Aizstājēji, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Anne Delvaux, Gesine Meissner, Antigoni Papadopoulou, Angelika Werthmann
Aizstājēji (187. panta 2. punkts), kas bija klāt galīgajā balsošanā	Stanimir Ilchev

KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS

Pieņemšanas datums	26.5.2011
Galīgais balsojums	+ : 31 - : 4 0 : 9
Komitejas locekļi, kas bija klāt galīgajā balsošanā	François Alfonsi, Catherine Bearder, Zuzana Brzobohatá, John Bufton, Alain Cadec, Salvatore Caronna, Francesco De Angelis, Tamás Deutsch, Elie Hoarau, Danuta Maria Hübner, Juozas Imbrasas, María Irigoyen Pérez, Seán Kelly, Mojca Kleva, Constanze Angela Krehl, Petru Constantin Luhan, Ramona Nicole Mănescu, Riikka Manner, Iosif Matula, Erminia Mazzoni, Jan Olbrycht, Wojciech Michał Olejniczak, Markus Pieper, Tomasz Piotr Poręba, Georgios Stavrakakis, Nuno Teixeira, Michael Theurer, Michail Tremopoulos, Lambert van Nistelrooij, Kerstin Westphal, Hermann Winkler, Joachim Zeller, Elżbieta Katarzyna Łukacijewska
Aizstājēji, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Karima Delli, Cornelia Ernst, Karin Kadenbach, James Nicholson, Maurice Ponga, Marie-Thérèse Sanchez-Schmid, Elisabeth Schroedter, Patrice Tirolien, Derek Vaughan, Sabine Verheyen
Aizstājēji (187. panta 2. punkts), kas bija klāt galīgajā balsošanā	Philip Claeys